

برابری زن و مرد از دیدگاه کتاب مقدس

فیلیپ بی. پین (Philip B. Payne)

2023 / 2015

ترجمه آلمانی از انگلیسی

به قلم Hans-Jörg Ronsdorf

با اجازه لطف آمیز فیلیپ بارتون پین (Philip Barton Payne)

ویراستاری (نسخه آلمانی): ولفگانگ کلونکر (Wolfgang Klöckner)

زولتسبرگ (Sulzberg)، اکتبر 2026

چاپ دوم، بازنگری شده (چاپ نخست: ژوئیه 2023)

سفارش نسخه چاپی آلمانی از طریق ایمیل

hj-ronsdorf@t-online.de

یا تلفنی به شماره 929643 08376

بهای هر جزوه 3.80 یورو به علاوه هزینه ارسال

www.hans-joerg-ronsdorf.de

ISBN نسخه آلمانی: 9-8-9820715-3-978

فهرست مطالب

1 پیش گفتار

آیا شگفت‌آور نیست که این موضوع که آیا جنسیت در پادشاهی خدا، در جامعه، در خانواده و ازدواج تفاوتی ایجاد می‌کند یا نه، در قرن بیست و یکم هم در میان مسیحیان پایبند به اعتقادنامه و وفادار به کتاب مقدس هنوز با هیجان بحث می‌شود؟ چنان شدید که ممکن است کسی گمان کند پای یکی از حقیقت‌های اصلی انجیل یا اقتدار کتاب مقدس در میان است. نخست این را بگوییم: مرد و زن قطعاً با هم تفاوت دارند. در این هیچ تردیدی نیست. اما آنچه باید روشن شود این است: آیا مرد نسبت به زن جایگاهی رهبری‌کننده یا برتر دارد؟ و آیا از این نتیجه می‌شود که زنان نه اجازه دارند به مردان تعلیم دهند و نه کلیساها را رهبری کنند؟

واقعیت این است: کلیساها و جماعت‌ها پیوسته با این موضوع روبه‌رو می‌شوند - یعنی هر بار که زنان و مردان گرد هم می‌آیند. از این رو این موضوع فرعی نیست. از نظر برخی، اختیار رهبری و تعلیم از آن مردان است. از نظر برخی دیگر، اینکه کسی چه جنسیتی دارد هیچ تفاوتی نمی‌کند. به کار بستن هر دو دیدگاه در یک کلیسا به سختی ممکن است، یا اصلاً ممکن نیست. پس باید دوباره به متن‌های کتاب مقدس بازگردیم. هرچند بارها آنجا بوده‌ایم. با این حال: بیایید یک بار دیگر بکوشیم.

فیلیپ بی. پین، الهی‌دان و زبان‌شناس، ما را با خود به سفری کوتاه در کتاب مقدس می‌برد. این کتاب مقدس بود که او را در این موضوع به بازاندیشی واداشت. بخوانید چرا. او چند کتاب درباره این موضوع نوشته است.¹ جزوه‌ای که در دست دارید، مقاله‌ای را در بر دارد که در سال 2015 در مجله *Priscilla Papers*² منتشر شد. در پیش‌گفتار نویسنده برای این نسخه آلمانی («اودیسه من») از چند کشف تازه‌تر سخن به میان می‌آید.

عنوان این کتابچه روشن می‌کند که چه موضعی در آن دفاع می‌شود. این کتابچه نظم آفرینش برابری‌گرا را به‌طور خلاصه بیان می‌کند: مرد و زن حقوق برابر دارند و مسئولیت برابر بر دوش دارند. هر نابرابری سلسله‌مراتبی میان دو جنس، غیرکتاب‌مقدسی شمرده و رد می‌شود، زیرا با انجیل در تضاد است. نکته چشمگیر این است: در جهان انگلیسی‌زبان در سال‌های اخیر کتاب‌هایی از مردانی منتشر شده است که پیش‌تر دیدگاه به اصطلاح مکمل‌گرا را درباره مرد و زن داشتند (نگاه کنید به کتاب‌های پیشنهادی در پایان). این دیدگاه می‌گوید که در کلیسا فقط مردان اجازه دارند رهبری کنند و تعلیم دهند. اما این نویسندگان اکنون دیدگاه مکمل‌گرا را به کلی کنار گذاشته‌اند. برای آنان کتاب مقدس یگانه معیار است. آنان نپرسیدند چه چیزی جامعه امروز را خوش می‌آید یا چگونه می‌توان خود را به فرهنگ نزدیک کرد. بلکه بارها و بارها از کتاب مقدس پرسیدند و آن را کاویدند. نتیجه آنان یکصدا بود: کتاب مقدس بی‌هیچ اما و اگر برابری زن و مرد را تعلیم می‌دهد. در هر رابطه‌ای. در هر جایی. در هر زمانی. راز عدل این بود که هر دو جنس توانایی‌های متفاوت خود را به میان می‌آورند: حوا، همچون شریکی هم‌حقوق و هم‌تراز، آدم را در آنچه کم دارد کامل می‌کند. و البته برعکس.

زمان آن فرا رسیده است که اندیشیدن بر پایه رتبه‌بندی مرد و زن را پایان دهیم. این اندیشه هرچند رنگی مسیحی دارد، اما از فرهنگ دنیوی دوران باستان می‌آید – هرچند قرن‌ها به عنوان حقیقت کتاب مقدسی عرضه شده است. در مسیح این اندیشه برای همیشه پایان یافته است. نظم نجات به واسطه مسیح، نظم آغازین آفرینش را احیا کرده و به همه تبعیض‌های اجتماعی از دوران باستان تا روزگار ما پایان داده است. برای همیشه. در کلیسا، در آفرینش تازه، تفاوت جنسیت‌ها دیگر دلیلی برای محروم کردن، جدا کردن، برتر یا فروتر نشانیدن نیست. همین درباره تفاوت میان غلامان و اربابان یا میان یهودیان و غیریهودیان نیز صادق است. همه انسان‌ها دقیقاً همان می‌مانند که هستند. اما در کلیسا این ویژگی‌ها دیگر تفاوتی ایجاد نمی‌کنند – هرچند در جامعه، بسته به فرهنگ و کشور، متأسفانه تا اندازه‌ای هنوز چنین می‌کنند.

شاید بتوانید یک بار بدون پیش‌داوری اندیشه‌های فیلیپ بی. پین را دنبال کنید – حتی اگر دیدگاهی مکمل‌گرا دارید و با آن زندگی می‌کنید.

من نیز از کسانی هستم که چند سال پیش ناچار شدم نظرشان را تغییر دهند. به سبب مطالعه پیوسته و عمیق کتاب مقدس. من عیسی را دوست دارم، کتاب مقدس را دوست دارم و نزدیک به 50 سال است که آن را مطالعه می‌کنم. تحول خود را در کتابی بازگو کرده‌ام و در یک وب‌سایت مطالب بیشتری گرد آورده‌ام که می‌توان رایگان دانلود کرد: www.frauen-vergebt-uns.de

پیش از آنکه فیلیپ بی. پین سخن بگوید: کمتر موضوعی این همه احساسات تند را برمی‌انگیزد. «هر کس در ذهن خود کاملاً متقاعد باشد» (رومان 14:5)، در حضور خدا و کلام او. اما پیداست که موضوع آن قدرها هم روشن نیست. در برخی جاها باید فرض‌هایی کرد و این فرض‌ها آنگاه به یک سو یا سوی دیگر می‌برند. از این رو این درخواست برای همه است: منصف بمانیم، گوش دهیم، بیندیشیم، استدلال‌ها را به‌خوبی مستدل

کنیم و آنجا که خاکستری است – یعنی روشن نیست – سیاه و سفید نیندیشیم. باید خود را با شهادت کلی کتاب مقدس هماهنگ کنیم، نه فقط با دو یا سه آیه.

روزی می‌آید که حقیقت این موضوع را از دهان نجات‌دهنده و خدایمان خواهیم شنید. به آن روز شادمانه چشم دوخته‌ام. آنگاه باید خودمان نیز پاسخگو باشیم. آنچه آن روز نادرست از آب درآید، دیگر نمی‌توانیم جبران کنیم.

Hans-Jörg Ronsdorf، آگسبورگ، ژوئن 2023

2 اودیسه من

کلیسایی که در آن بزرگ شدم، تنها به دست مردان رهبری می‌شد. اما دغدغه اصلی من این بود که آیا حیات جاودانی خواهم داشت. وقتی این را در اردوی Redwood در مانت هرمن (Mount Hermon) کالیفرنیا نزد رهبر جوانانم اعتراف کردم، از من خواست یوحنا 3:16 را بخوانم و سپس پرسید آیا به عیسی ایمان دارم. گفتم: «بله». سپس پرسید: «آیا حیات جاودانی خواهی داشت؟» پاسخ دادم: «مشکل همین است. نمی‌دانم». گفت: «دوباره بخوانش». سپس همان دو پرسش و همان دو پاسخ من تکرار شد. دوباره گفت: «دوباره بخوانش». این بار سرانجام برایم روشن شد: «هر که بر او ایمان آورد هلاک نگردد، بلکه حیات جاودانی یابد» – این وعده خداست. زانو زدم و دعا کردم: «پدر، مرا ببخش که با ایمان نیاوردن به وعده‌ات، تو را دروغگو شمردم». شادی اطمینان ایمان مرا فرا گرفت؛ شادی‌ای که هرگز مرا ترک نکرده است، زیرا بر وعده خدایی استوار است که دروغ نمی‌تواند گفت (تیتوس 1:2). از همان آغاز آموختم که چقدر مهم است کلام نوشته‌شده خدا راست و قابل اعتماد باشد.

در دوران خدمتم با Operation Mobilisation (OM) در فرانسه دیدم که چگونه جوئل (Joel)، پسر نابینا، هنگامی که به عیسی اعتماد کرد، با شادی دگرگون شد. به جای تحصیل پزشکی، 14 ماه با سازمان بشارتی TEAM (The Evangelical Alliance Mission) به ژاپن رفتم. کشیش من، کاشیوکا سنسی (Kashioka Sensei)، گفت که مسیحیان انجیلی در ژاپن بیش از هر چیز به کسی با مدرک دکترا در رشته عهد جدید نیاز دارند – ترجیحاً از دانشگاه کمبریج. بنابراین پس از تحصیل در Trinity Evangelical Divinity School در ایالات متحده، دوره دکترا را در کمبریج آغاز کردم. رساله دکترای من درباره اعتراضی به خطاناپذیری کتاب مقدس بود. این تنها اعتراضی بود که آموزش من در دانشکده الهیات پاسخی برای آن به من نداده بود: تفسیر مثل برزگر متناقض به نظر می‌رسد، زیرا هم گفته می‌شود «تخم، کلام است» و هم «این‌ها کسانی هستند که کاشته می‌شوند». کشف کردم که این ناسازگاری ظاهری از بدفهمی فعل آرامی «کاشتن» سرچشمه می‌گیرد. در یونانی آنچه «کاشته» می‌شود، تخم است. در آرامی معمولاً زمین است که کاشته می‌شود. پس «این‌ها کسانی هستند که کاشته می‌شوند» مردم را با انواع گوناگون زمین مقایسه می‌کند که تخم را می‌پذیرند. این کاربرد «کاشته‌شده» نشان می‌دهد که تفسیر مثل برزگر از آرامی به یونانی ترجمه شده است. پس این تفسیر نمی‌تواند ساخته کلیسای یونانی‌زبان باشد و بنابراین گواهی است بر اینکه به خود عیسی بازمی‌گردد. این کشف در (1979-80) New Testament Studies 26، صص. 568-564، منتشر شد.

اندکی پس از رسیدنم به کمبریج، یکی از استادان گفت: «هیچ قسمتی از عهد جدید، اگر در بافت اصلی‌اش فهمیده شود، خدمت زنان را محدود نمی‌کند.» من گمان می‌کردم اول تیموتائوس 2:12 زنان را از تعلیم

دادن به مردان منع می‌کند و نزدیک بود فریاد بزنم: «این درست نیست!» آن شب نامه اول تیموتائوس را به یونانی خواندم و کوشیدم دلیلی بیابم که او در اشتباه است. اما پس از آنکه بیش از یک ماه این نامه را بارها و بارها به یونانی خواندم، برایم روشن شد: تقریباً هر جمله این نامه به مشکلاتی می‌پردازد که در بخش نخست دربارهٔ معلمان کذب ذکر شده است. افزون بر این، نامه فریب‌خوردگان معلمان کذب را منحصرآ زنان معرفی می‌کند. در این موقعیت خاص کاملاً روشن است که پولس زنان را از غضب اقتدار تعلیم منع کند. عبارت اول تیموتائوس 2:12 و بافت تاریخی آن دقیقاً با دستورهایی برای بحرانی جور درمی‌آید که در آن زمان در کلیسای افسس جریان داشت.

اگر اول تیموتائوس 2:12 را منعی همگانی برای زنان از تعلیم دادن به مردان بفهمیم، سازگار کردن آن با بقیه کتاب مقدس – به ویژه با نامه‌های پولس – بی‌نهایت دشوار است. پولس بارها به «زنان»، «همه» یا «هر کس» فرمان می‌دهد که تعلیم دهند یا نبوت کنند (اول قرنتیان 11:5؛ 14:5، 24، 26، 31، 39؛ کولسیان 3:16؛ اول تیموتائوس 2:3-1؛ تیتوس 2:3؛ دوم تیموتائوس 2:2؛ مقایسه کنید با عبرانیان 3:1، 12؛ 5:12). پولس از زنان بسیاری که به مردان تعلیم می‌دادند قدردانی می‌کند (رومیان 16:1-12؛ اعمال رسولان 18:1-7، 26)، از جمله افودیه، سینتیخی (فیلیپیان 4:2) و مادر بزرگ تیموتائوس، لوتیس، و مادرش، افنیکی (دوم تیموتائوس 1:5)، که «از طفولیت» کتب مقدس را به تیموتائوس تعلیم دادند (دوم تیموتائوس 3:15). هیچ چیز نشان نمی‌دهد که این تعلیم دادن هرگز متوقف شده باشد. لوقا، همکار پولس، از چهار دختر فیلیپس می‌نویسد که نبوت می‌کردند (اعمال رسولان 9:21-8). مأموریت بزرگ عیسی در متی 28:19-20 خطاب به کل کلیساست (مقایسه کنید با لوقا 24:33-47)، به زنان و مردان: «پس رفته، همهٔ امت‌ها را شاگرد سازید و ایشان را به اسم اب و ابن و روح‌القدس تعمید دهید، و ایشان را تعلیم دهید که همهٔ اموری را که به شما حکم کرده‌ام حفظ کنند.» خدا حتی کتاب مقدس الهامی را به واسطهٔ زنان آشکار کرد (خروج 15:21؛ داوران 31:5-2؛ اول سموئیل 10:2-1؛ 24:31-25؛ امثال 31؛ لوقا 1:25، 42-55). همهٔ این‌ها نشان می‌دهد: بسیار بعید است که پولس اول تیموتائوس 2:12 را منعی همگانی برای تعلیم دادن زن به مرد منظور کرده باشد – یا اینکه روح‌القدس این آیه را با چنین معنایی الهام کرده باشد.

2.1 چهار نمونه از کشف‌های تازه

بعدها قسمت‌های دیگری را نیز بررسی کردم که گمان می‌کردم خدمت زنان را محدود می‌کنند. معلوم شد که آن‌ها را نیز نادرست فهمیده بودم. در اینجا چهار نمونه می‌آورم، از جمله کشف‌های تازه‌ای که از سال 2015، یعنی از زمان انتشار مقالهٔ خلاصه‌ای که در ادامهٔ این جزوه می‌آید، به آن‌ها رسیده‌ام:

1) اول تیموتائوس 2:15 تعلیم نمی‌دهد که زنان با زاییدن فرزند نجات می‌یابند. پولس در دو آیهٔ پیشین به پیدایش 3:13 اشاره می‌کند، جایی که سخن از فریب خوردن حوا و سقوط اوست. در پی آن پیدایش 3:15 می‌آید: «نسل زن» سر مار را خواهد کوبید. پولس در اول تیموتائوس 2:15 همان پادزهر سقوط را نام می‌برد: «اما هر کس به واسطهٔ (dia) آن زایش (tês teknogonias) نجات خواهد یافت.» این نجات در تضادی آشکار با اشارهٔ پیشین به سقوط قرار دارد و کاملاً با شرط‌های بعدی جور درمی‌آید: «اگر در ایمان و محبت و قدوسیت بمانند.» تنها فاعل «هر کس» تغییر فعل از مفرد («نجات خواهد یافت») به جمع («اگر ... بمانند») را توضیح می‌دهد. در همهٔ جاهای دیگر نامه‌های پولس، «نجات دادن» (sôzô) و واژه‌های هم‌ریشه با آن به نجات روحانی اشاره دارند. پولس در اول قرنتیان 15:2 دقیقاً همین ساختار را (sôzô + dia مجهول) + حالت اضافی) به کار می‌برد تا وسیلهٔ نجات را نام ببرد: «به واسطهٔ انجیل نجات می‌یابید». افزون بر این:

هر سه کاربرد **teknogonia** در ادبیات یونانی پیش از پولس به زاده شدن یک کودک اشاره دارند. هیچ‌یک به زاییدن فرزند به‌طور کلی اشاره ندارد. «آن زایش» حرف تعریف دارد. در نامه اول تیموتائوس شصت و یک بار حرف تعریف پیش از اسمی مفرد آمده است. پنجاه و پنج مورد از این حرف‌های تعریف آشکارا به چیزی معین و منفرد اشاره دارند. تنها یکی آشکارا معنای کلی دارد (اول تیموتائوس 4:8). از این رو طبیعی است که «آن زایش» را به معنای زایشی معین بفهمیم. کدام زایش وسیله نجات است؟ تنها زاده شدن عیسی!

برخی می‌پرسند آیا خوانندگان یک نامه عمومی این اشاره را می‌فهمیدند؛ اما این نامه‌ای عمومی نیست. پولس این نامه را به‌طور خاص «به تیموتائوس» (1:2) نوشت، فرستاده آموزش دیده‌اش. شکل‌های فراوان خطاب «تو» (دوم شخص مفرد) در سراسر نامه این را نشان می‌دهد: اول تیموتائوس 1:3 (2 بار)، 18 (3 بار)، 19؛ 3:14 (2 بار)، 15؛ 4:6 (4 بار)، 7 (3 بار)، 11 (2 بار)، 12 (2 بار)، 13، 14 (3 بار)، 15 (3 بار)، 16 (7 بار)؛ 5:1 (2 بار)، 3، 7، 11، 18، 19، 20، 21 (2 بار)، 22 (4 بار)، 23 (3 بار)؛ 6:2 (2 بار)، 11 (3 بار)، 12 (4 بار)، 13، 14، 17، 20 (2 بار). تیموتائوس واعظ بود (دوم قرنتیان 1:19)، فرستاده پولس (اول قرنتیان 4:17؛ 16:10؛ اول تسالونیکیان 3:2؛ 6؛ اول و دوم تیموتائوس) و همکار او (رومیان 16:21)، که پولس در آیه نخست بسیاری از نامه‌های او را کاتب خود معرفی می‌کند. او نامه دوم قرنتیان، نامه‌های فیلیپیان و کولسیان، نامه‌های اول و دوم تسالونیکیان و نیز نامه فلیمون را نوشت. تیموتائوس بی‌گمان می‌توانست بفهمد که «به واسطه آن زایش نجات یافتن» در این بافت به عیسی اشاره دارد.

(2) اصطلاح یونانی برای وفاداری در ازدواج به دو شکل می‌آید: «شوهر یک زن» (برای مثال اول تیموتائوس 3:2) و «زن یک شوهر» (برای مثال اول تیموتائوس 5:9). اما اگر همسر وفادار می‌توانست مرد نیز باشد، کاربرد زبان یونانی شکل «شوهر یک زن» را ایجاد می‌کرد. تیموتی فریبرگ (Timothy Friberg) بین 7500 و 8000 شکل دستوری مذکر در عهد جدید می‌شمارد (تقریباً یکی در هر جمله!) که یا باید زنان را نیز در بر بگیرند یا می‌توانند در بر بگیرند. یوحنا کریزوستوم (Johannes Chrysostomus) این را فهمیده بود. موعظه یازدهم او درباره اول تیموتائوس 3 (PG 62,545) به بعد) این را نشان می‌دهد، جایی که درباره اول تیموتائوس 3:12 می‌نویسد: «شماسان باید شوهر یک زن باشند. این را درباره شمّاسان زن نیز باید گفت.» هرچند کریزوستوم بر این باور بود که زنان فروتر از مردان‌اند (NPNF1 12:151.4)، پذیرفت که اصطلاح یونانی «شوهر یک زن» برای زنان نیز به همان اندازه صدق می‌کند که برای مردان – همان‌گونه که نزد ما واژه «تک‌همسری». در نتیجه، عبارت «شوهر یک زن» زنان را از مقام ناظر (اول تیموتائوس 3:2)، شیخ (تیتوس 1:6) یا شمّاس (اول تیموتائوس 3:12) کنار نمی‌گذارد.

(3) بر پایه تیتوس 2:3، «مشایخ زن» باید چنان رفتار کنند که شایسته خدمت در قدس است، و ... «معلمان نیکویی» باشند. عبارت پولس دقیقاً با «مشایخ زن» جور درمی‌آید. پس نباید ادعا کرد که کتاب مقدس از مشایخ زن یاد نمی‌کند. واژه «مشایخ زن»، یعنی *presbytidas*، همان واژه‌ای است که بعدها برای منع گماشتن «مشایخ زن» به کار رفت.³ پولس اصطلاح «معلمان نیکویی» (*kalodidaskalous*) را ساخت تا مشایخ زن را توصیف کند. در تیتوس 2:4-5 نمونه‌هایی از آنچه مشایخ زن باید تعلیم دهند می‌آید. این فهرست البته کامل نیست. اما هیچ چیز در این آیه‌ها نمی‌گوید یا اشاره نمی‌کند که مشایخ زن فقط اجازه دارند به زنان جوان‌تر تعلیم دهند.

(4) اول پطرس 3:7 فعل اصلی ندارد. اما «همچنین» پیش‌فرض می‌گیرد که منظور پطرس «تسلیم باشید» بود. به این ترتیب توازی‌ای با سه فرمان پیشین به تسلیم بودن پدید می‌آید:

«به‌خاطر خداوند، تسلیم هر قدرت انسانی باشید» (2:13)

«ای غلامان، با کمال ترس تسلیم آقایان خود باشید» (2:18)

«ای زنان، همچنین [homoioiōs] تسلیم شوهران خود باشید» (3:1)

بنابراین اول پطرس 3:7 فرمان می‌دهد: «ای مردان، همچنین [homoioiōs] تسلیم همسران خود باشید، با فهم با ایشان زندگی کنید و آنان را ظرفی ضعیف‌تر و زنانه [gynaikēios، BDAG 208، «زنانه»، که در پیوند با «هم‌ارثان» نشان می‌دهد که او گران‌بهاست] بدانید و آنان را همچون هم‌ارثان عطای پرفیض حیات غرق احترام کنید، تا دعا‌های شما بازداشته نشود.»

سال‌های بسیار یافته‌هایم را منتشر نکردم، چون می‌ترسیدم به جدایی در کلیسا بینجامد. هنگامی که من و همسرم به‌عنوان مبشران Evangelical Free Church در ژاپن خدمت می‌کردیم، از خداوند خواستیم به من روشن سازد که آیا می‌خواهد یافته‌هایم را منتشر کنم. ظرف بیست و چهار ساعت پس از این دعا سه چیز رخ داد: رئیس Evangelical Free Church در آمریکا، ای. تی. اولسون (A. T. Olson)، از من خواست نتایج را منتشر کنم. رئیس انجمن کشیشان ما از من خواست مقاله‌ای درباره‌ی زنان در رهبری کلیسا بنویسم. و مقاله‌ای از داگلاس جی. مو (Douglas J. Moo) به دستم رسید.⁴ در آنجا در ص. 70 آمده است که «آسیب‌پذیری زنان در برابر فریب، آنان را از مشارکت در تعلیم عمومی بازمی‌دارد ... کارهایی هست که زنان ذاتاً برای آن‌ها مناسب نیستند.» این اجابت‌های روشن دعا به من آزادی داد تا در مقاله‌ای به مو پاسخ دهم.⁵ مردم بی‌شماری به من شهادت داده‌اند که نوشته‌هایم زنان را برای خدمتی پرثمر آزاد کرده است. افزون بر این، تأیید دانشمندی از سراسر جهان و از سنت‌های مسیحی بسیار نیز هست. همه‌ی این‌ها به‌روشنی تمام به من تأیید کرده است: خدا به‌راستی مرا به انتشار هدایت کرد.

پس از پنجاه سال پژوهش، هنوز هیچ قسمتی در متن اصلی کتاب مقدس نیافته‌ام که خدمت زنان را محدود کند. پژوهش‌هایم اطمینان مرا تقویت کرده است که کتاب مقدس در هر آنچه تعلیم می‌دهد خطاناپذیر است. کتاب مقدس، نه فرهنگ ما، اقتدار ماست.

2.2 آیا برابری مردان و زنان مهم است؟

بسیاری از مردم هیچ اعتراض کتاب مقدسی به برده‌داری مطرح نکردند، چون می‌ترسیدند این کار کلیسا را دچار جدایی کند. اما کلیسا اکنون می‌پذیرد که مبارزه نکردن با برده‌داری خطایی هولناک بود. ما برای آشتی میان نژادها می‌کوشیم و بی‌عدالتی نژادپرستانه را محکوم می‌کنیم. خدا برای زنان نیز عدالت می‌خواهد. **خدا با برتری‌دادنی که در هر سلسله‌مراتب جنسیتی نهفته است مخالف است. و با ستمی که این سلسله‌مراتب در طول تاریخ بر زنان روا داشته است مخالف است. آری، پس این موضوعی کم‌اهمیت نیست. برای بشارت، اعلام انجیل و پیشروی پادشاهی مسیح مهم است. افزون بر این، بر شیوه رفتار ما با دیگران در محبت و احترام اثر می‌گذارد، به‌ویژه در ازدواج.**

این موضوع مهم است، زیرا کتاب مقدس کلام خداست که برای همه‌ی انسان‌ها اقتدار دارد. حقیقت ارزش زحمت سخت تحلیلی دقیق را دارد. ترجمه‌های نادقیق کتاب مقدس و تفسیرهای گمراه‌کننده برخی قسمت‌ها به بدرفتاری با زنان کمک کرده است. این از جمله سبب شده است که میلیون‌ها نفر به کلیسا پشت کنند. میلیون‌ها نفر دیگر از کتاب مقدس بیزارند، چون به اشتباه گمان می‌کنند کتاب مقدس زنان را به بردگی می‌کشد. نمونه‌های فراوان زنانی که در کتاب مقدس نقش‌های رهبری داشتند ثابت می‌کند که خدا

زنان را برای خدمت عطا می‌بخشد و به خدمت هدایت می‌کند. کسانی که خدمت زنان را محدود می‌کنند، کلیسا را فقیر می‌سازند. آنان اعلام انجیل را محدود می‌کنند، در برابر عطاها و دعوتی که روح‌القدس به زنان داده است می‌ایستند و برخلاف اصول فراوان کتاب مقدس عمل می‌کنند که برابری حقوق مرد و زن را بیان می‌کنند.

3 کتاب مقدس برابری⁶ مرد و زن را تعلیم می‌دهد

آیا کتاب مقدس در موضوع جنسیت ناهماهنگ است؟ بسیاری از دانشمندان انجیلی بسیار محترم بر این باورند که کتاب مقدس هم برابری دو جنس و هم نقش‌های جنسیتی را تأیید می‌کند و میان این دو تنش هست. آیا می‌توانیم به موضعی یکپارچه و کتاب مقدسی برسیم بی‌آنکه به متن کتاب مقدس زور بگوییم؟ آیا باید تفسیر خوب را بر مذهب الاهیات نظام‌مند قربانی کرد؟ بی‌گمان تفسیر خوب و الاهیات نظام‌مند خوب دست در دست هم پیش می‌روند. من دهه‌ها با دعا با تناقض‌های ظاهری متن‌های مربوط به موضوع جنسیت کشتی گرفته‌ام و می‌توانم صادقانه بگویم که خود متن‌های کتاب مقدس فهم مرا دگرگون کرده‌اند. از آفرینش تا آفرینش تازه، پیام کتاب مقدس درباره جنسیت در کلیسا و در ازدواج پیوسته برابری مرد و زن را تأیید می‌کند.

3.1 زنان در عهد عتیق

3.1.1 زن در آفرینش و پس از سقوط

کتاب پیدایش نشان می‌دهد: خدا انسان‌ها را به صورت دو جنس برابر آفرید، نه زیر رهبری مرد.⁷ این کتاب تعلیم می‌دهد که مرد و زن به یک‌سان به صورت خدا آفریده شده‌اند و با هم بر زمین فرمانروایی دارند (پیدایش 1:26-27). برابری آنان به جایگاه روحانی‌شان در برابر خدا محدود نمی‌شود، بلکه فرمانروایی‌شان بر زمین را نیز در بر می‌گیرد. خدا مرد و زن را برکت داد و در آیه 28 به هر دو مأموریت داد: «بارور و کثیر شوید و زمین را پر سازید و در آن تسلط نمایید، و بر ... همه جانورانی که بر زمین می‌جنبند، حکومت کنید.» ساختار روایت آفرینش در آفریده شدن زن به اوج می‌رسد؛ زنی که نیاز مرد به همتایی متناسب با او را برآورده می‌کند (2:18، 20). متن توصیف می‌کند که زن به عنوان *ezer kənegədô* 'مرد آفریده شد، که ترجمه تحت‌اللفظی آن چنین است: «نیروی متناسب با او». متأسفانه واژه *ezer* در اینجا اغلب «کمک‌کننده» (Helfer) ترجمه می‌شود که در انگلیسی یا آلمانی زبردست یا خدمتکاری را به ذهن می‌آورد. اما در کتاب مقدس *ezer* هرگز به معنای «کمک‌کننده» به مفهوم «خدمتکار» نیست، بلکه تقریباً همیشه خدا را به عنوان نجات‌دهنده، نیرو یا قدرت قومش توصیف می‌کند.⁸ واژه‌نامه معتبر عبری کتاب مقدس، معانی کتاب مقدسی *ezer* را «یاری، پشتیبانی، قدرت و توان» می‌آورد، اما نه «کمک‌کننده».⁹ *ezer* سه بار یک محافظ نظامی را توصیف می‌کند.¹⁰ بافت هیچ‌یک از این قسمت‌ها اجازه نمی‌دهد نتیجه بگیریم که خدا یا زن، به عنوان *ezer*، زبردست مرد است.¹¹

واژه دوم، *kənegədô*، از *kə* (مانند) + *negəd* (در برابر) + *ô* (او) ساخته شده و به معنای «مانند در برابر او» است. *Nāgîd*، اسمی هم‌ریشه با *negəd*، کسی را می‌نامد که در جلو می‌ایستد و به معنای «کسی است که (از سوی یهوه) رهبر اعلام شده است».¹² پس *kənegədô* نیز مانند *ezer* بیشتر بر کسی برتر یا برابر دلالت دارد تا بر زبردست. هیچ چیز در عبارت *ezer kənegədô* ' در پیدایش 2 نشان نمی‌دهد که خدا

زن را یآوری زبردست برای مرد آفریده است. برعکس: این عبارت بر نیروی او تأکید می‌کند. او شریکی هم‌حقوق برای مرد است و او را از تنهایی نجات می‌دهد. او همتای مرد است: همدم و دوست او، که او را در فرمانروایی بر زمین کامل می‌کند. زن مرد را کامل می‌سازد تا با هم بارور باشند و زمین را نگاه دارند.

در جاهای دیگر نیز روایت آفرینش در پیدایش هیچ‌جا به مرد رتبه‌ای بالاتر یا اقتداری بیشتر از زن نمی‌دهد.¹³ برعکس: پیوسته بر برابری آنان تأکید می‌کند. خدا زن را از پهلوی مرد می‌سازد، و مرد درمی‌یابد: «همانا این است استخوانی از استخوان‌هایم و گوشتی از گوشتم» (2:23)، زیرا هر دو از یک جوهرند (2:21-23). «پدر و مادر» بی‌هیچ تفاوت رتبه‌ای در کنار هم نام برده می‌شوند (2:24). در ازدواج آنان «به هم می‌پیوندند» و «یک تن» می‌شوند (2:24). هر دو برهنه‌اند و شرم ندارند؛ در بی‌گناهی اخلاقی شریک‌اند (2:25). با هم وسوسه می‌شوند و از فرمان خدا سرپیچی می‌کنند (3:6). هر دو درمی‌یابند که برهنه‌اند و برای خود پوشش می‌دوزند (3:7). هر دو خود را از خدا پنهان می‌کنند (3:8). این نشان می‌دهد: هر دو شرمسارند که از خدا نافرمانی کرده‌اند. هر دو تقصیر را از خود دور می‌کنند (3:12-13). خدا هر دو را مستقیم خطاب می‌کند و پیامدهای مشخص گناهشان را به آنان اعلام می‌کند (3:9-13، 16-19). هر دو مسئول کارهای خودشان‌اند. پس پیدایش 2-3 برابری دو جنس را نشان می‌دهد و نه «نظم آفرینشی»¹⁴ که به مردان بر زنان اقتدار بدهد.

برتری مرد بر زن در نقشه آغازین خدا پیش‌بینی نشده است. نخستین اشاره به فرمانروایی مرد در پیدایش 3:16 آمده است، جایی که پیامد مستقیم سقوط خوانده می‌شود: «او بر تو حکمرانی خواهد کرد.» حتی مدافعان سرشناس سلسله‌مراتب مردانه می‌پذیرند که این «دستوری برای آنچه باید باشد نیست».¹⁵ این نیز مانند هر پیامد دیگر سقوط، دگرگونی‌ای به سوی بدتر است. مدافعان سلسله‌مراتب، برای سازگار کردن این نکته با نظریه خود که مرد از زمان آفرینش سر بوده است، ادعا می‌کنند: پیدایش 3:16 درباره آغاز فرمانروایی‌ای بی‌محبت است، نه درباره فرمانروایی مرد بر زنان به‌طور کلی.¹⁶ اما متن نمی‌گوید که فقط فرمانروایی بی‌محبت مرد پیامد سقوط است؛ می‌گوید که خود فرمانروایی مرد پیامد سقوط است. در پیدایش 3:16 پرکاربردترین واژه برای «فرمانروایی کردن» آمده است. این واژه به خودی خود فرمانروایی بد را به ذهن نمی‌آورد. این واژه حتی برای فرمانروایی خدا به کار می‌رود، که بی‌گمان فرمانروایی بدی نیست! دو واژه‌نامه بزرگ عبری کتاب مقدس هر کاربرد این واژه را در عهد عتیق تحلیل می‌کنند و هیچ معنای منفی برای آن ذکر نمی‌کنند.¹⁷ این واژه بر فرمانروایی بد دلالت نمی‌کند، بلکه صرفاً به معنای «فرمانروایی» است. از آنجا که فرمانروایی مرد بر زن خود پیامد سقوط است، مرد پیش از سقوط نمی‌توانسته بر زن فرمانروایی کرده باشد. حتی در بهترین شرایط، فرمانروایی مرد بر زن پیامدی عملی دارد: اقتداری که خدا در آفرینش به زن، هم‌رتبه با مرد، بخشیده بود، از او گرفته می‌شود. افزون بر این، بسیاری از مردان به سبب طبیعت سقوط‌کرده‌شان از جایگاه اقتدار خود برای بدرفتاری با زنان استفاده کرده‌اند. مسیح، نسل زن، که خدا وعده داده بود سر مار را خواهد کوبید (پیدایش 3:15)، بر سقوط غالب آمده است.

از این رو نباید پیامدهای غم‌انگیز سقوط را پیش ببریم، بلکه باید در برابر آن‌ها بایستیم. فرمانروایی مرد بر زن نیز از جمله آن‌هاست.

3.1.2 زنان در بقیه عهد عتیق

عهد عتیق زنان بسیاری را می‌ستاید که مردان را رهبری کردند، از جمله همسران و مادران. زنانی را نشان می‌دهد که با برکت خدا رهبری کردند. هیچ‌جا اشاره نمی‌کند که جنسیتشان آنان را برای این کار ناشایست ساخته باشد. مریم نبیه از سوی خدا فرستاده می‌شود تا اسرائیل را رهبری کند (میکاه 4:6؛ مقایسه کنید با

خروج 20:15-21). دبوره از جمله داورانی است که «خداوند برانگیخت» و «اسرائیل را از دست دشمنانشان نجات دادند» (داوران 2:16، 18؛ 4:10، 14، 24؛ 5:1-31)؛ نبیه‌ای و بالاترین رهبر در سراسر اسرائیل (4:4-5). او که همسر و مادر بود (5:7)، این اقتدار را داشت که به باراق، فرمانده نظامی اسرائیل، فرمان دهد: «برو!» (4:6، 14)، و او رفت. آنان با اقتداری مشترک به‌خوبی با هم کار کردند: او به‌عنوان فرمانده نظامی، و دبوره به‌عنوان فرمانده کل. ملکه استر چنان نفوذی داشت که نابودی خاندان هامان و 75 000 تن از دشمنان یهودیان را سبب شد (استر 7:1-10؛ 9:1-32). او همراه با مردخای «با تمام قوت نوشت ... و فرمان استر این احکام را استوار کرد» (استر 9:29). کتاب مقدس ملکه سبا (اول پادشاهان 10:1-13؛ دوم تواریخ 9:1-12) و ملکه کلدانیان (دانیال 5:10-12) را می‌ستاید. واژه عبری «ملکه» صرفاً همان «پادشاه» با پسوندی مؤنث است. تنها سه شخص با عنوانی از ریشه «پادشاه» در کتاب مقدس منحصرأ ستوده می‌شوند و هرگز نکوهش نمی‌شوند: همین سه زن. در گزارش‌های مربوط به پادشاهان یهودا همیشه از ملکه‌مادران، یعنی مادران پادشاهان، یاد می‌شود یا نامشان برده می‌شود (مقایسه کنید با ارمیا 13:18؛ 29:2؛ دوم پادشاهان 24:15). از جمله آنان بتشبع بود که بر تخت نشست (اول پادشاهان 17:2-19)، معکه (اول پادشاهان 2:15، 10، 13) و نحوشتا (دوم پادشاهان 8:24).

هنگامی که کتاب شریعت که گمان می‌رفت گم شده است پیدا شد، کاهنان درباره آن از خلدۀ نبیه پرسیدند و خود را به رهبری روحانی او سپردند. رهبران اسرائیل، از جمله پادشاه، مشایخ، انبیا و قوم، سخن او را مکشوف‌شده از سوی خدا پذیرفتند (دوم پادشاهان 22:14 – 23:3؛ دوم تواریخ 22:34-32). رهبری مردانۀ اسرائیل از کلام خدا که زنی آن را گفته بود اطاعت کرد. این احتمالاً بزرگ‌ترین بیداری روحانی تاریخ اسرائیل را پدید آورد (دوم پادشاهان 22:14 – 23:25؛ دوم تواریخ 29:34 – 35:19).

حتی یک متن از عهد عتیق نمی‌گوید که خدا چنین اقتدار سیاسی یا دینی‌ای را بر مردان فقط به سبب شرایطی خاص به زنان اجازه داد. همچنین هیچ‌جا این موارد به‌عنوان استثنا از یک اصل کتاب مقدسی توصیف نمی‌شوند. درست است که دو فرمانروای زن اسرائیل شریع بودند: عتلیا (دوم پادشاهان 11:1-3؛ دوم تواریخ 22:10-12) و ایزابل (اول پادشاهان 4:18). اما بیشتر پادشاهان اسرائیل نیز چنین بودند. کتاب مقدس نه آنان را و نه هیچ رهبر زن دیگری از اسرائیل را با این استدلال نکوهش نمی‌کند که اقتدار بر مردان سزاوار زن نیست. بلکه عهد عتیق زنان را در جایگاه‌های رهبری دینی و سیاسی امری عادی نشان می‌دهد.

تنها یک جایگاه مهم رهبری اجتماعی یا دینی بود که زنان در عهد عتیق هرگز بر عهده نداشتند: کهنات. دلیلش روشن است: در برخی آیین‌های بت‌پرستان، کاهنه‌ها با فحشا یا آیین‌های جنسی عبادی پیوند داشتند. تثیه 23:17 این را منع می‌کند. خدا بارها قومش را منع کرد که حتی ظاهری پدید آورند که گویی از رسوم غیراخلاقی قوم‌های پیرامون پیروی می‌کنند.¹⁸ کاهنه‌ها دقیقاً چنین ظاهری پدید می‌آوردند. اما آرمان عهد عتیق این بود که کل قوم اسرائیل «مملکت کهنه و امت مقدس» باشد (خروج 19:6). اشعیا 61:6 زمانی را پیشگویی می‌کند که کل قوم خدا کاهن خواهند بود: «و شما کهنۀ خداوند نامیده خواهید شد، و شما را خادمان خدای ما خواهند خواند.» خدا کهنات همه قومش را در کلیسای عهد جدید تحقق بخشید (اول پطرس 2:9).

انبیای عهد عتیق اعلام کردند که خدا برای زنان نقش نبوتی بزرگ‌تری در نظر گرفته بود. موسی نوشت: «کاش که تمامی قوم خداوند نبی می‌بودند و خداوند روح خود را بر ایشان می‌نهاد!» (اعداد 11:29). یوئیل قصد خدا را اعلام کرد: «روح خود را بر همه بشر خواهم ریخت. پسران و دختران شما نبوت خواهند کرد ... و

بر غلامان و کنیزانم نیز، مردان و زنان، در آن روزها روح خود را خواهم ریخت» (یوئیل 2:28-29)؛ وعده‌ای که در پنتیکاست تحقق یافت (اعمال رسولان 2:14-21).

خدا حتی برای بزرگ‌ترین وظیفه نبوتی از زنان استفاده کرد: به واسطه آنان بخش‌های مهمی از کتاب مقدس الهامی را بیان کرد. از جمله این‌ها سرودهای مریم (خروج 15:21) و دבורه (داوران 31:5-2) و دعای حنا (اول سموئیل 10-2:1) است. در عهد جدید نیز خدا به همین شیوه به واسطه زنان سخن گفت: در سرود الیصابات (لوقا 1:25، 42-45) و در سرود ستایش مریم (Magnificat)، نخستین تفسیر مسیحی از کتاب مقدس (لوقا 1:46-55). پس خدا به هیچ روی زنان را از رهبری مردان کنار نگذاشت. برعکس: زنان را هم به وظایف رهبری دنیوی و هم به وظایف رهبری روحانی فرا خواند.

3.2 عیسی و زنان

عیسی با همه سخنان و کارهایش نمونه‌ای به ما داد: با زنان چون برابر مردان رفتار کرد، هرگز چون زیردستان یا کسانی که نقششان محدود است (متی 50-12:49؛ 15:38؛ 46-25:31؛ مرقس 35-3:34؛ لوقا 8:21؛ 28-11:27). اینکه او با زنان چون هم‌حقوقان رفتار می‌کرد، با رسوم حقوقی، اجتماعی و دینی روزگارش در تضاد بود. در امور حقوقی که حقوق زنان در آن‌ها محدود بود، مانند زنا و طلاق، با مردان و زنان یکسان رفتار کرد. در جامعه‌ای که زنان را کم‌هوش‌تر و کم‌اخلاق‌تر از مردان می‌دانست، عیسی هوش و توانایی‌های روحانی زنان را محترم شمرد. حقیقت‌های بزرگ روحانی که نخست به زنان تعلیم داد، این را نشان می‌دهند؛ برای نمونه به زن سامری (یوحنا 4:26) و مرتا (یوحنا 11:25-26).

در فرهنگی که آموزش دینی زنان ناپسند شمرده می‌شد، عیسی زنان را تشویق کرد که شاگرد او شوند. برای نمونه، هنگامی که مریم «نزد پایهای عیسی نشسته، کلام او را می‌شنید» – که حالت و جایگاه یک شاگرد است –، عیسی او را تأیید کرد: «مریم آن نصیب خوب را اختیار کرده است که از او گرفته نخواهد شد» (لوقا 10:38-42).¹⁹ به طور کلی همه هم‌نظرند که شاگردان در زمان عیسی آموزش می‌دیدند تا تعالیم یک ربی را منتقل کنند و معمولاً خود معلم می‌شدند. اما شاگردان ربی‌ها همیشه مرد بودند. عیسی به شاگردان مرد و زن هر دو تعلیم می‌داد. این نشان از قصد او دارد که هم زنان و هم مردان را معلمان ایمان سازد.

البته عیسی برای حلقه نخستین دوازده رسول فقط مردان را برگزید. آنان در کلیسای نخستین نقش رهبری بسیار محترمی داشتند. آیا او با این کار زنان را از رهبری کلیسا کنار گذاشت؟ نه. برگزیدن صرف مردان به عنوان رسول، از نظر منطقی همان قدر زنان را از رهبری کلیسا کنار می‌گذارد که برگزیدن یهودیان آزاد به عنوان رسول، غیریهودیان یا غلامان را از رهبری کلیسا کنار می‌گذارد. به هر حال، دو رهبر بانفوذتر کلیسای نخستین یعقوب، برادر عیسی (اعمال رسولان 15:13؛ غلاطیان 1:19)،²⁰ و پولس بودند. هیچ‌یک از آن دو از دوازده رسول نبودند و با این حال رسول بودند – همچنان که یک زن نیز رسول بود: یونیا.²¹ چرا دوازده رسول باید یگانه معیار ما برای رهبری کلیسا باشند، وقتی رسولان دیگری بیرون از حلقه دوازده‌گانه نیز جایگاه‌های کلیدی در رهبری کلیسا داشتند؟

پس چرا عیسی برای دوازده رسول نخستین فقط مردان را برگزید و نه زنان را؟ عهد جدید دلایل او را بیان نمی‌کند. اما عیسی احتمالاً به دو دلیل مردان را برگزید: برای اینکه موجب لغزش نشود و برای اینکه تناظری نمادین پدید آورد. اگر عیسی زنان را به گردهمایی‌های شبانه می‌برد، به‌ویژه در بیابان یا در جاهایی مانند باغ جتسیمانی، این کار بدگمانی اخلاقی برمی‌انگیخت – نه فقط علیه عیسی، بلکه علیه دوازده رسول نیز، که کلیسا به درستکاری آنان وابسته می‌بود. افزون بر این، گماشتن دوازده مرد آزاد یهودی به دست عیسی با

دوازده پسر یا دوازده سبط اسرائیل تناظر داشت و نماد کلیسا را به عنوان «اسرائیل نو یا احیاشده» تقویت می‌کرد. اینکه عیسی شاگردان زن نیز برگزید (نگاه کنید به بالا) همچنین نشان می‌دهد: او با برگزیدن دوازده رسول مرد نمی‌خواست زنان را از رهبری کلیسا کنار بگذارد.

عیسی همچنین مانع از آن نشد که زنان انجیل را به مردان اعلام کنند. نخستین مبشر مسیحی زنی سامری بود: «پس در آن شهر بسیاری از سامریان به واسطه شهادت آن زن به او ایمان آوردند» (یوحنا 4:39؛ مقایسه کنید با 4:28-42). نخستین کسی که مسیح برخاسته به سراغش رفت، مریم مجدلیه بود. او را مأمور کرد که انجیل رستاخیزش و صعود قریب الوقوعش نزد خدای پدر را اعلام کند (یوحنا 14:20-18). از آنجا که «رسول» صرفاً به معنای «فرستاده» است، درست است بگوییم که مسیح او را رسول رسولان کرد. مسیح رهبری را از نو تعریف کرد: به عنوان رهبری فروتنانه و خدمتگزارانه (برای مثال یوحنا 13:3-17). چنین رهبری‌ای در خدمت مسیح، دست‌کم به همان اندازه که برای مردان شایسته است، برای زنان نیز شایسته است.

3.3 پولس و زنان: مدافع برابری

پولس برابری زن و مرد را به سه شیوه تأیید می‌کند: او از زنانی به عنوان همکاران نام می‌برد که دوش‌به‌دوش مردان در خدمت‌اند. او از حقایق الهیاتی بسیاری دفاع می‌کند که برابری مردان و زنان از آن‌ها نتیجه می‌شود. و او برابری آنان را صریحاً مورد تأکید قرار می‌دهد.

3.3.1 تأییدهای پولس درباره زنان در خدمت

پولس در رومیان 16:1-16 به بسیاری از اشخاص با ذکر نام سلام می‌رساند. ده نفر از آنان را همکار در خدمت مسیحی می‌نامد. هفت نفر از این ده نفر زن هستند: فیبی، «شماس زن کلیسای کنخریه» (16:1) و «سرپرست²² بسیاری، از جمله خود من» (16:2)؛ یونیا، «برجسته در میان رسولان» (16:7)؛²³ پریسکا، «همکار من در مسیح عیسی» (16:3)؛ مقایسه کنید با فیلیپیان 4:3)؛ و مریم، طریفینا، طریفوسا و پرسیس، که «در خداوند با جدیت» کار می‌کردند (16:6، 12). پولس در اول قرنتیان 16:16 از ایمانداران می‌خواهد که «تسلیم هر همکاری باشند». در اول تسالونیکیان 5:12 «کسانی که در میان شما زحمت می‌کشند» به عنوان «کسانی که در خداوند پیشوایان شمایند و شما را نصیحت می‌کنند» معرفی شده‌اند. هر چه تأکید شود کم است که پولس این زنان را صرفاً به عنوان ایماندار برنمی‌شمارد، بلکه به عنوان رهبرانی در خدمت. پولس در این بخش به ایمانداران بسیاری سلام می‌رساند، اما فقط ده نفر را رهبر در خدمت می‌نامد، و هفت نفر از آنان زن هستند. آن سه مرد عبارت‌اند از آکیلا، اندرونیکوس و اوربانوس. از دو نفر نخست همراه با همسرانشان نام برده شده است، که بر اقتدار مشترک آنان تأکید می‌کند. **اینکه پولس از سهمی چنین بالا از زنان در میان رهبران یک جماعت عمومی نام می‌برد، در کل تاریخ ادبیات یونانی باستان بی‌همتاست. این نشان می‌دهد که زنان در کلیسای نخستین تا اندازه‌ای رهبری می‌کردند که برای فرهنگ آن روزگار فوق‌العاده بود.**

3.3.2 از الهیات پولس برابری زن و مرد نتیجه می‌شود

پولس تأیید می‌کند که مردان و زنان به یکسان «به صورت خدا آفریده شده‌اند» و «در مسیح» هستند. فرمانروایی بر زمین به آنان سپرده شد، و هر دو مأموریت آفرینش و برکت خدا را دریافت کرده‌اند. بسیاری از اصول الهیات او برابری آنان را ناگزیر در بر دارد: رهبری خدمتگزارانه، «تسلیم متقابل» در کلیسا و ازدواج،

یگانگی بدن مسیح، کهنات همه ایمانداران، عطایای روح برای همه، آزادی در مسیح، آخرالزمانی که از هم‌اکنون آغاز شده است، آفرینش تازه و این گفته که در مسیح «هیچ تفاوتی میان مرد و زن» نیست.²⁴

3.3.3 تأیید صریح پولس بر برابری زن و مرد

پولس در دو جا (غلاطیان 3:28 و اول قرنتیان 11:11) صریحاً از این دفاع می‌کند که زنان و مردان در زندگی کلیسا از حقوق برابر برخوردارند.

او در غلاطیان 2:11-3:28 تأکید می‌کند: اگر با یک گروه اجتماعی در کلیسا به‌طور نابرابر رفتار شود – از جمله با گروه زنان –، این با انجیل در تضاد است. او مسیحیان یهودی‌تبار را محکوم می‌کند، و در میان آنان صریحاً پطرس رسول را. آنان با مسیحیان غیریهودی‌تبار همچون هم‌شأن رفتار نمی‌کردند و حتی از غذا خوردن با آنان سر باز می‌زدند. استدلال پولس این است: هویت مسیحیان به‌عنوان رستگاران تنها در مسیح است. از این رو با انجیل در تضاد است که در کلیسا مقام یا امتیاز را بر اساس تبار، دارایی یا جنسیت تقسیم کنیم: «هیچ تفاوتی میان یهودی و یونانی نیست، هیچ تفاوتی میان غلام و آزاد نیست، هیچ تفاوتی میان مردان و زنان نیست، زیرا همه شما در مسیح عیسی یک هستید». همه این‌ها مقوله‌های اجتماعی هستند، و «در مسیح عیسی» به کلیسا اشاره دارد. از این رو غلاطیان 3:28 به آشکارترین شکل به روابط اجتماعی در کلیسا مربوط است. خود پطرس بعدها الگویی شد برای اینکه انسان از چنین رفتار نابرابری با ایمانداران توبه کند و فکر خود را دگرگون سازد: او در دوم پطرس 3:15-16 از «برادر عزیز ما پولس» سخن می‌گوید و حکمت «همه نامه‌های او» را به‌عنوان «کتاب مقدس» تأیید می‌کند.

برخی می‌گویند که این بخش فقط درباره این است که چه کسی می‌تواند نجات یابد، و تأثیری بر زندگی در کلیسا ندارد. اما آنان آنچه را که این بخش درباره نجات می‌گوید بد می‌فهمند، و بافت تاریخی و فرهنگی و نیز پیامدهای عبارت‌پردازی آن را نادیده می‌گیرند.²⁵ **این بخش نجات را به‌طور جدایی‌ناپذیر با زندگی**

اجتماعی در کلیسا پیوند می‌دهد. همان‌گونه که در همه نوشته‌های پولس، رستگاری در مسیح را نمی‌توان از زندگی در بدن مسیح، یعنی کلیسا، جدا کرد. بافت فرهنگی نیز مهم است: غلاطیان 3:28 تصوراتی را رد می‌کند که یک دعای روزانه یهودی القا می‌کرد. در آن دعا، دعاکننده خدا را شکر می‌کرد که غیریهودی، غلام یا زن به دنیا نیامده است. زیرا این گروه‌ها امتیاز مطالعه شریعت را نداشتند. وقتی پولس این تمایزها را رد می‌کند، نتیجه آن عکس این است: همه این گروه‌ها در زندگی عملی کلیسا هم‌رتبه‌اند – زیرا همه در مسیح یک هستند.

همتای نزدیک غلاطیان 3:28، اول قرنتیان 11:11 است: «با این حال، در خداوند نه زن جدا²⁶ از مرد است و نه مرد جدا از زن.» پولس این را در بافتی می‌گوید که در آن تأیید می‌کند: زنان نیز مانند مردان می‌توانند مهم‌ترین فعالیت‌ها را در گردهمایی‌های عمومی کلیسا رهبری کنند – دعا (بعد عمودی پرستش) و نبوت (بعد افقی پرستش). تنها شرط این است که در این کار نه ازدواج و نه اخلاق مسیحی را زیر سؤال ببرند.²⁷ در نتیجه، این گفته که مردان و زنان «در خداوند» جدا نیستند، دست‌کم درباره این فعالیت‌های رهبری در کلیسا صدق می‌کند. نخستین واژه آیه، «با این حال»، در یونانی نشان می‌دهد که جمله بعدی مهم‌ترین نکته متن است. درست است که پولس برای مردان و زنان آرایش موی متفاوتی می‌خواهد (11:14-15) تا شیوه آرایش موی آنان نشانه بی‌اخلاقی دانسته نشود. اما مهم‌ترین نکته او درباره پرستش عمومی چیز دیگری است: او هر گونه جدایی بر اساس جنسیت را در مسیح قاطعانه رد می‌کند. از این رو استقبال می‌کند که هم مردان و هم زنان پرستش را با دعا و نبوت رهبری کنند.

3.3.4 تأییدهای پولس بر برابری شوهر و زن

پولس در اول قرن‌تین 7، که مفصل‌ترین بحث او درباره ازدواج است، در دوازده موضوع گوناگون برای مرد و زن دقیقاً شرایط، امکانات، حقوق و وظایف یکسانی را برمی‌شمارد. در هر یک از این موارد، مردان و زنان را برابر خطاب می‌کند. پولس بارها از عبارتهایی متقارن و متوازن استفاده می‌کند تا بر این برابری تأکید کند. دوازده موضوع زیر این را روشن می‌سازد: پولس تأکید می‌کند که مرد و زن به یکدیگر تعلق دارند (آیه 2). آنان حقوق زناشویی متقابل دارند (آیه 3)، اقتدار متقابل بر بدن یکدیگر (آیه 4) و وظایف جنسی متقابل (آیه 5). از هر دو خواسته می‌شود که از هم جدا نشوند یا طلاق نگیرند (آیات 10-13). هر دو دیگری و فرزندان‌شان را تقدیس می‌کنند (آیه 14). هر دو آزادند اگر دیگری آنان را ترک کند (آیه 15). هر دو تأثیری بالقوه نجات‌بخش بر دیگری دارند (آیه 16). هر دو آزادند ازدواج کنند (آیه 28). هر دو می‌توانند در مجرد بر مسیح تمرکز کنند (آیات 32 و 34ب) یا در حالت تأهل بر خشنود ساختن دیگری (آیات 33-34الف و 34ج). پولس حتی می‌نویسد: «مرد بر بدن خود اختیار ندارد، بلکه زن» (7:4). ریچارد هیز (Richard Hays) به درستی خاطرنشان می‌کند که این تا چه اندازه انقلابی بود: «پولس دیدگاهی از ازدواج عرضه می‌کند که همه الگوهای پیشین را درهم می‌شکند: رابطه‌ای که در آن همسران در تسلیم متقابل به یکدیگر پیوسته‌اند.»²⁸

در افسسیان 22-5:21 نیز وضع مشابه است: تسلیم زن صریحاً بخشی از تسلیم متقابل است. هر دو داوطلبانه و در محبت تسلیم یکدیگرند.²⁹ پولس هم زنان و هم شوهران را فرامی‌خواند که یکدیگر را مقدم بشمارند و از یکدیگر مراقبت کنند. مسیح الگوی همه ایمانداران است، هم زنان و هم شوهران (5:2). آنچه پولس از «سر» نامیدن مسیح منظور دارد، در آیه 23 نشان می‌دهد: او «سر» را با تأکید با «نجات‌دهنده» یکی می‌شمارد – «مسیح سر کلیساست، او نجات‌دهنده بدن است.»

مسیح به عنوان «نجات‌دهنده» (یا «منجی») چه می‌کند؟ پولس توضیح می‌دهد: «مسیح خود را فدا می‌کند» برای کلیسا (5:25) و «آن را می‌پرورد و نوازش می‌کند» (5:29). این نشان می‌دهد: پولس «سر» را به معنای رایج یونانی «سرچشمه» به کار می‌برد. او در اینجا مسیح را به عنوان سرچشمه محبت و تأمین برای کلیسا در نظر دارد.³⁰ پولس شوهران را فرامی‌خواند که به عنوان «سر» همسرانشان از نمونه مسیح به عنوان «سر» پیروی کنند: آنان باید همسرانشان را دوست بدارند، تأمین کنند و ارج نهند (5:25-29). همین محبت ارج‌نهنده و پرورش‌دهنده است که انگیزه تسلیم زن است – نه یک سلسله‌مراتب اقتدار (5:23).

کتاب مقدس از رهبری زنان در خانه پشتیبانی می‌کند. پولس با شوهران و زنان در رابطه با فرزندان‌شان یکسان رفتار می‌کند (افسسیان 6:1-2؛ کولسیان 3:20) و از زنان می‌خواهد که «بر خانه خود فرمان برانند» (تحت‌اللفظی: «کدبانوی خانه باشند»، یونانی: *oikodespoteo*، اول تیموتائوس 5:14). اگر این رهبری در خانه نیست، پس چیست؟

3.4 پولس و زنان: طرفدار پدرسالاری؟

با آنکه پولس برابری جنسیت‌ها را به شیوه‌های بسیار تأیید می‌کند، این تصور سرسختانه پابرجا مانده است که او از سلطه مردان در کلیسا دفاع می‌کند. راستی چرا؟ پیش از همه به سبب تفسیرهای رایج چند قسمت محدود: اول تیموتائوس 2:12 («و زن را اجازه نمی‌دهم که تعلیم دهد یا بر مرد مسلط شود»); اول تیموتائوس 3 و تیتوس 1 (فقط ناظران مرد مقرر شده‌اند); و اول قرن‌تین 34:14-35 («زنان در کلیساها

خاموش باشند».) تحلیل زیر خطاهای تفسیرهای رایج این آیات را آشکار می‌کند و نشان می‌دهد که پولس مدافعی پیگیر برای برابری جنسیت‌ها است.

3.4.1 اول تیموتائوس 2:12

آیا اول تیموتائوس 2:12 زنان را از تعلیم دادن یا اعمال اقتدار بر مردان منع می‌کند؟ نه، در واقع نه. پولس در اول تیموتائوس 12-2:11 می‌نویسد: «زنان باید با کمال تسلیم بیاموزند. اجازه نمی‌دهم که زنی تعلیم دهد و [در پیوند با آن] اقتداری بر مردی را به خود ببندد.»³¹ از نظر دستوری، این منع به وضعیتی مربوط است که در آن زمان وجود داشت. هیچ چیز در متن نمی‌گوید که باید به‌طور عام معتبر باشد. فعل عبارت «اجازه نمی‌دهم» بیشتر به معنی اشاره دارد که در زمان حال معتبر است تا به معنی همگانی – به‌ویژه در این صورت دستوری: اول‌شخص، زمان حال، وجه اخباری.

واژه‌نامه³² BDAG (ص. 150) معنای فعلی کلیدی را «به خود بستن جایگاه اقتدار مستقل» تعیین می‌کند. در New International Version (ویرایش 2011) این فعل به‌درستی «**اقتدار را غصب کردن**» ترجمه شده است. هر جا این فعل به معنای «اقتدار را به خود بستن» گواهی شده است، همیشه سخن از به دست گرفتن غیرمجاز اقتدار است. در این آیه واژه معمول عهد جدید برای «اعمال اقتدار» به کار نرفته است. حتی مهم‌ترین کتاب طرفداران سلسله‌مراتب نیز در بررسی خود از این واژه کلیدی برای دوران پولس، نه «اعمال اقتدار» و نه «داشتن اقتدار» را به‌عنوان معنای ممکن ذکر می‌کند – اما «اقتدار را به خود بستن» را ذکر می‌کند.³³ در نتیجه، پولس زنان را از اعمال اقتدار بر مردان منع نمی‌کند. بلکه زنان را منع می‌کند از اینکه بدون مجوز اقتداری بر مردی را به خود ببندند. انگیزه آن، بحران مداوم ناشی از تعلیم‌های نادرست در افسس است.

پس پولس دو چیز را منع نمی‌کند – اینکه زنان تعلیم دهند و اینکه اقتدار بر مردان را به خود ببندند. او فقط یک چیز را منع می‌کند: اینکه زنان اقتدار تعلیم دادن به مردان را به خود ببندند. در این آیه، واژه یونانی **oude** دو جزء «تعلیم دادن» و «اقتدار را به خود بستن» را به هم پیوند می‌دهد تا یک اندیشه واحد را بیان کند. این برای کاربرد این حرف ربط از سوی پولس معمول است.³⁴ اما چرا پولس در اینجا زنان را از اینکه اقتدار تعلیم دادن به مردان را به خود ببندند منع می‌کند؟ او دو دلیل می‌آورد.

نخست: اگر زنان بدون اجازه از سوی کلیسا اقتدار تعلیم دادن به مردان را به خود می‌بستند، این بی‌احترامی به مردان بود. حال آنکه باید به آنان احترام بگذارند، زیرا مرد سرچشمه‌ای است که زن از آن پدید آمده است (2:13؛ مقایسه کنید با اول قرنتیان 11:8، 11-12).

دوم اینکه برخی از زنان از سوی معلمان دروغین فریفته شده بودند، چنان‌که از شیطان پیروی می‌کردند (2:14؛ مقایسه کنید با 15-5:13). پولس پیش‌تر معلمان تعلیم نادرست را از تعلیم دادن غیرمجاز منع کرده بود (1:3). در اینجا او به شیوه‌ای مشابه زنان را محدود می‌کند. آنان **تنها گروهی هستند که پولس درباره آن‌ها می‌گوید معلمان تعلیم نادرست فریبشان داده‌اند.**

پولس در اول تیموتائوس 2:12 زنانی را در افسس مانند پریسکیلا (که بر طبق دوم تیموتائوس 4:19 در افسس بود) **منع نمی‌کند** از اینکه اقتداری را بپذیرند که به‌طور رسمی به آنان سپرده یا به رسمیت شناخته شده است. سرانجام، کتاب اعمال رسولان با تحسین ذکر می‌کند که او «طریق خدا را دقیق‌تر» برای اپلس توضیح داد (اعمال رسولان 18:26). لوقا و پولس این زوج را بر طبق رسم یونانی با نام مرد در آغاز معرفی

می‌کنند: آکیلا و پریسکیلا (اعمال رسولان 2:18؛ اول قرنتیان 16:19). اما در هر بخشی که درباره خدمت فعال آنان است، برخلاف رسم یونانی، نخست پریسکیلا را نام می‌برند (اعمال رسولان 18:18، 26؛ رومیان 16:3). این تقریباً یقینی می‌سازد که او در خدمت مشترکشان نقشی مهم، اگر نه حتی نقش غالب، داشت. از این رو جای شگفتی نیست که پولس در دو فهرست طولانی خود از همکاران (دوم تیموتائوس 4:19-21 و رومیان 16:1-16) نخست به پریسکا سلام می‌رساند. او در این کار او را با صورتی محترمانه‌تر نامش می‌خواند که همیشه به کار می‌برد. درباره فیبی نیز وضع مشابه است. او به عنوان فرستاده پولس رساله به رومیان را رساند (رومیان 16:1-2). از این رو طبعاً به پرسش‌های مسیحیان رومی درباره این نامه نیز پاسخ می‌داد. بنابراین او نخستین مفسر این نامه بود و در این کار به مردان بالغ نیز تعلیم می‌داد. **همه این‌ها نشان می‌دهد: اول تیموتائوس 2:12 به هیچ وجه نمی‌تواند زنانی مانند پریسکیلا و فیبی را که اقتداری به رسمیت شناخته داشتند، از تعلیم دادن به مردان منع کند. این آیه فقط زنانی را که اقتدار به رسمیت شناخته نداشتند منع می‌کند از اینکه اقتدار تعلیم دادن به مردی را به خود ببندند.**

3.4.2 شرایط ناظران: اول تیموتائوس 3 و تیتوس 1

آیا پولس مقرر می‌کند که همه ناظران باید مرد باشند؟ برعکس: پولس هر ایمانداری را تشویق می‌کند که در پی ناظر شدن باشد: «این سخن امین است: هر که در پی ناظر شدن باشد، در پی وظیفه‌ای شریف است» (اول تیموتائوس 3:1). **در یونانی «هر که» واژه‌ای خنثی از نظر جنسیت است. یعنی: در به روی زنان نیز همان قدر باز است که به روی مردان.** آیا پولس زنان را تشویق می‌کرد که در پی منصبی باشند که بر آنان ممنوع است؟ پولس روشن می‌سازد که «هر که» در سراسر متن فاعل می‌ماند: او «هر که» را در آیه 5 تکرار می‌کند، و در فهرست موازی شرایط ناظران در تیتوس 1:6 نیز «هر که» فاعل است. **برخلاف آنچه بیشتر ترجمه‌ها نشان می‌دهند، در متن یونانی شرایط رهبران کلیسا در اول تیموتائوس 3:1-13 و تیتوس 1:5-9 حتی یک ضمیر مذکر نیز وجود ندارد.**

و تکلیف این چه می‌شود که بر طبق اول تیموتائوس 2:3، 12 و تیتوس 1:6 ناظران باید «شوهر یک زن» باشند؟ در یونانی تحت‌اللفظی «مرد یک زن» آمده است. در این متن فقط «مرد» نیامده، بلکه «مرد یک زن». کل این عبارت را باید به عنوان یک اصطلاح فهمید. برخی اصرار دارند که آن یک واژه «مرد» را جدا کنند و به دلخواه از بافتش بیرون بکشند. از آن شرطی تازه نتیجه می‌گیرند: هر ناظری باید «مرد» باشد. این همان قدر بی‌معناست که این ادعا: چون «فرار از صحنه تصادف» (Fahrerflucht) جرم است، پس «فرار» نیز باید جرم باشد. بیشتر دانشمندان، از جمله طرفداران سلسله مراتب، «مرد یک زن» را چنین می‌فهمند که چندهمسران یا مردان از نظر جنسی بی‌وفا از وظیفه ناظر کنار گذاشته می‌شوند.³⁵

با این حال، برخی اصرار دارند که این قسمت افزون بر آن زنان را نیز کنار می‌گذارد. اما نباید در این اصطلاح معنایی دوگانه خواند: از یک سو کنار گذاشتن چندهمسران، از سوی دیگر این شرط عام که ناظران باید مرد باشند. این موجه نیست. با همین منطق، بیشتر شرایط دیگر پولس برای ناظران که از چند واژه تشکیل شده‌اند، بی‌معنا می‌شدند. آیا همه ناظران باید «خانه‌ای از آن خود» با غلامان و چند «فرزند» داشته باشند که آن قدر بزرگ باشند که «ایمان آورند» و «با کمال وقار» مطیع باشند؟ **از آنجا که در اول تیموتائوس 3:11 شرایط شماسان زن ذکر شده است، همان عبارت «مرد یک زن» در شرایط شماسان در 3:12 نمی‌تواند زنان را کنار بگذارد.** از این رو دلخواهی و ناموجه است که در «مرد یک زن» این شرط را بخوانیم که ناظران باید مذکر باشند.³⁶

در یونانی به سادگی معمول است که وقتی منظور گروهی از مردان و زنان است، از صورت‌های دستوری مذکر استفاده شود.³⁷ کشیش و استادی برجسته که از پدرسالاری دفاع می‌کند، خاطرنشان می‌سازد: در سراسر کتاب مقدس، منع‌هایی که خطاب به مردان است، معمولاً برای زنان نیز معتبر است. او توضیح می‌دهد: «چنان‌که به‌طور عام پذیرفته شده است، ... هنجارهایی که از زبانی با رنگ مذکر استفاده می‌کنند، باید به‌طور کلی چنان تفسیر شوند که هر دو جنس را در بر گیرند – مگر آنکه چیز دیگری با آن مخالف باشد.»³⁸ تفسیر عیسی از تثنیه 24 در مرقس 10:12 این را تأیید می‌کند. اصل تک‌همسری که در «مرد یک زن» بیان شده است، به یکسان برای مردان و زنان معتبر است، درست همان‌گونه که «به زن همسایه‌ات طمع مورز» (خروج 20:17) به یکسان برای مرد یا زنی معتبر است که به همسر همسایه طمع ورزد. از این رو دقیق‌ترین و لفظی‌ترین ترجمه «مرد یک زن»، «**تک‌همسر**» است. این ترجمه به بهترین شکل نشان می‌دهد که صورت‌های مذکر در یونانی معمولاً هر دو جنس را در بر می‌گیرند. و معنای طبیعی این اصطلاح را در آیه 12 درست بیان می‌کند.

3.4.3 اول قرن‌تین 34:14-35

پس اول تیموتائوس 2 همه زنان را از تعلیم دادن یا اعمال اقتدار بر مردان منع نمی‌کند، و اول تیموتائوس 3 و تیتوس 1 زنان را از اینکه از مشایخ باشند منع نمی‌کنند. اما آیا اول قرن‌تین 34:14-35 به زنان فرمان می‌دهد که در کلیسا خاموش باشند؟ آری. در واقع، این تنها فرمان در کل کتاب مقدس است که زنان باید خاموش باشند. گفته روشن این آیات سه بار تکرار می‌شود – با بیشترین تأکید ممکن: «زنان در کلیسا خاموش باشند، زیرا به آنان اجازه سخن گفتن داده نشده است ... برای زن شرم است که در کلیسا سخن بگوید.» آیه 35 حتی زنی محترم، یعنی زنی شوهردار، را از مشروع‌ترین شکلی که زن می‌تواند در کلیسا سخن بگوید منع می‌کند: پرسیدن سؤال، چون می‌خواهد چیزی بیاموزد. با این روشن است: این منع شامل هر گونه سخن گفتن همه زنان در گردهمایی‌های عمومی کلیسا می‌شود. این محدودیتی صرفاً جزئی نیست. این با دیدگاه رایج جهان باستان مطابقت داشت، چنان‌که در میان یهودیان، یونانیان و رومیان رواج داشت.³⁹ اما چگونه پولس می‌تواند مدافعی پیگیر برای برابری جنسیت‌ها باشد، اگر این فرمان را داده است؟ آیا این، پولس – و خود کتاب مقدس – را ناپیگیر یا متناقض نمی‌سازد؟

این آیات از قرن‌ها پیش، از همان پدران نخستین کلیسا، دانشمندان را به حیرت انداخته است. زیرا صریحاً با گفته‌های همین باب در تضادند که «همه» می‌توانند تعلیم دهند و نبوت کنند (آیات 5، 24، 26، 31، مقایسه کنید با 39). همچنین با 11:5-6 در تضادند، جایی که پولس تأیید می‌کند زنان نبوت می‌کنند – گذشته از اینکه پولس در جاهای دیگر نیز از برابری جنسیت‌ها دفاع می‌کند. این آیات از این جهت نیز معماگونه‌اند که کاربرد «شریعت» (14:34) یک استثناست. پولس در هر جای دیگر که «شریعت» را ذکر می‌کند، از عهد عتیق نقل قول می‌کند – اما اینجا نه. **برخلاف ادعای آیه 34، شریعت عهد عتیق در هیچ جا به زنان فرمان نمی‌دهد که در گردهمایی‌های پرستشی تسلیم باشند، چه رسد به اینکه خاموش باشند.** **برعکس: بارها زنان را تشویق می‌کند که کلام خدا را آشکارا اعلام کنند.** برای نمونه، در مزامیر 68:11 (در متن عبری 68:12) آمده است: «خداوند کلام را اعلام کرد؛ زنانی که آن را اعلام می‌کنند، گروهی عظیم‌اند.» از آنجا که اول قرن‌تین 34:14-35 با تعلیم کتاب مقدس در بافت بی‌واسطه‌اش و در جاهای دیگر در تضاد است، این منع بی‌قید و شرط برای سخن گفتن زنان در کلیسا، خوانندگان را نزدیک به دو هزار سال سردرگم کرده است.

بسیاری از دانشمندان اول قرن‌تین 34:14-35 را فرمانی از پولس می‌دانند. برای آنکه پولس (و کتاب مقدس) را از تناقض پاک کنند، انبوهی از تفسیرها را پیشنهاد کرده‌اند که قرار است درخواست سه‌گانه برای خاموشی را محدود کنند. هر یک از آن‌ها با معنای روشن متن در تضاد است. آنان می‌کوشند سخن گفتن ممنوع را به نوع خاصی از سخن محدود کنند، مانند داوری دربارهٔ نبوت‌ها، پرحرفی مزاحم، سخن گفتن به زبان‌ها، تعلیم یا نبوت. این تفسیرهای تنگ با معنای گستردهٔ واژه‌های «خاموش بودن» و «سخن گفتن» که در متن بی‌هیچ قیدی آمده‌اند سازگار نیستند. با نمونه‌ای که در آیهٔ 35 برای سخن گفتن ممنوع آمده است نیز سازگار نیستند: زنان شوهرداری که سؤال می‌پرسند، چون می‌خواهند چیزی بیاموزند. درست همین نوع سخن گفتن را که آیهٔ 35 صریحاً منع می‌کند، تفسیرهای تنگ مجاز می‌شمارند! در نتیجه، معنای «سخن گفتن» را نباید به چیزهایی مانند داوری دربارهٔ نبوت‌ها، پرحرفی مزاحم، سخن گفتن به زبان‌ها، تعلیم یا نبوت محدود کرد. **افزون بر این، هر کوششی برای محدود کردن سخن گفتن ممنوع، با درخواست سه‌گانه (و بنابراین حداکثری) و بی‌قیدوشرط خاموشی در این بخش در تضاد است.**

پس همهٔ کوشش‌ها برای محدود کردن سخن گفتن ممنوع شکست می‌خورند. آنگاه چگونه می‌توان آیات 34-35 را با این واقعیت سازگار کرد که پولس در همین باب و در باب 11 بارها تأیید می‌کند که زنان می‌توانند نبوت کنند، و در جاهای دیگر نیز از برابری جنسیت‌ها دفاع می‌کند؟ بهترین پاسخ از این کشف به دست می‌آید که این آیات در اصل به جای کنونی‌شان پس از آیهٔ 33 تعلق نداشتند. این از کهن‌ترین دست‌نوشته‌ها برمی‌آید. در همهٔ دست‌نوشته‌های یونانی متن «غربی»، آیات 34-35 پس از آیهٔ 40 آمده‌اند.⁴⁰ در بقیهٔ دست‌نوشته‌ها پس از آیهٔ 33 قرار دارند. برای یک کاتب کاملاً غیرمعمول و نامتعارف بود که این آیات را از پس از آیهٔ 33 به پس از آیهٔ 40 یا برعکس جابه‌جا کند.

در هیچ یک از دست‌نوشته‌های نامه‌های پولس، بخشی با طولی قابل مقایسه بی‌دلیلی آشکار تا این اندازه جابه‌جا نشده است. اما آنچه معمول بود این است: اگر کاتبی متوجه می‌شد که هنگام رونویسی سهواً واژه یا جمله‌ای را جا انداخته است، متن را در حاشیه می‌افزود. برای نمونه، در Codex Vaticanus (گُددکس واتیکانوس) بیست جا هست که در انجیل متی متنی به خط اونسپال کهن در حاشیه آمده است. گام دومی نیز به همان اندازه معمول بود: کسی که دست‌نوشته‌ای از عهد جدید را رونویسی می‌کرد، متنی را که در حاشیه می‌یافت، در جایی از متن اصلی می‌گذاشت که به نظرش از همه مناسب‌تر بود. امروز نیز منشی‌ای که نامه‌ای تصحیح‌شده را از نو تایپ می‌کند، یادداشت‌های حاشیه را به متن نامه منتقل می‌کند. ویراست Nestle-Aland 28 این رسم را گواهی می‌کند: هفده مورد از این بیست متن حاشیه‌ای واتیکانوس در عملاً همهٔ دست‌نوشته‌های بازماندهٔ انجیل متی در متن اصلی آمده‌اند. از این رو، آنچه «احتمال رونویسی» نامیده می‌شود – یعنی این پرسش که یک رونویس به احتمال زیاد چه کرده است – به سود این است: کسی نخست فرمان خاموش بودن زنان را در حاشیهٔ یک دست‌نوشته نوشت. رونویسان بعدی آنگاه آن را یا پس از آیهٔ 33 یا پس از آیهٔ 40 در متن گنجاندند.⁴¹ سرانجام، عقل سلیم نیز می‌گوید که چیزی معمول محتمل‌تر از چیزی چنین غیرعادی است که هیچ نمونه دیگری برای آن وجود ندارد.

از آنجا که سخن از متنی حاشیه‌ای است، معنای آن را بافت متن تعیین نمی‌کند، و هدف آن دشوارتر شناخته می‌شود. به ویژه نمی‌دانیم که آیا این متن در حاشیه چیزی را بیان می‌کند که پولس آن را تأیید می‌کند یا رد. این خودبه‌خود آن را به پایه‌ای کم‌استحکام‌تر برای استدلال‌های الهیاتی یا عملی بدل می‌کند. **شاید این همان نبوت نادرستی باشد که پولس در نظر داشت، وقتی در بافت بی‌واسطه از «کسی که خود را نبی می‌پندارد» سخن گفت (آیهٔ 37).** اینکه پولس 34:14-35 را به دست خود در حاشیه نوشته باشد، بعید است.

زیرا با خط درشت او، حاشیه‌ای معمولی این اندازه متن را در خود جای نمی‌داد (غلاطیان 6:11؛ دوم تسالونیکیان 3:17). البته ممکن است او به کاتب خود دستور داده باشد که متن را در حاشیه بنویسد. در آن زمان توافقی فرهنگی فراگیر حاکم بود: زنان نباید در جمع سخن بگویند. از این رو تقریباً هر خواننده‌ای می‌توانست آیات 34-35 را در حاشیه نوشته باشد. او با این کار می‌خواست مانع شود از اینکه درخواست مکرر پولس، که همه باید نبوت کنند، درباره زنان نیز صدق کند. اینکه چه کسی این کلمات را در حاشیه نوشته است، چرا و کی، فقط می‌توانیم حدس بزنیم. از این رو تردیدآمیز است که از پولس باشند – و اگر چنین است، آیا او با آن‌ها موافق است یا آن‌ها را رد می‌کند. **بنابراین نباید از این فرمان که زنان در کلیسا باید خاموش باشند، برای بنا کردن الهیات یا شیوه عمل هنجاری در کلیسا استفاده کرد. در واقع، برای ترجمه‌های کتاب مقدس معقول‌ترین کار این بود که این یادداشت حاشیه‌ای را در جایی بگذارند که به احتمال بسیار زیاد از آنجا سرچشمه گرفته است: در حاشیه، ترجیحاً در یک پانوش.**

برخی شاید وقتی بشنوند که باید این آیات را به حاشیه برد، هراسان شوند. آنان می‌ترسند که این کار اعتماد به قابل اعتماد بودن متن به دست‌رسیده را سست کند. اما این نگرانی بی‌پایه است. اول قرن‌تین 34:14-35 موردی بی‌همتا است – تنها جایی در نامه‌های پولس که در آن چنین بخش بزرگی از متن در دست‌نوشته‌های گوناگون در جاهایی چنین دور از هم می‌آید، بی‌آنکه توضیحی پذیرفتنی برای آن وجود داشته باشد. از این رو شواهد دست‌نوشته‌ای که در اینجا به سود متنی حاشیه‌ای سخن می‌گویند، توجیه نمی‌کنند که هیچ بخش دیگری از کتب مقدس را نیز متنی حاشیه‌ای بشماریم.

بیشتر دانشمندانی که به خطاناپذیری کتب مقدس⁴² پایبندند، بر این نظرند که برخی بخش‌ها در اصل در متن نبودند، هرچند در بسیاری از کتاب مقدس‌ها چاپ شده‌اند. پس پرسش این نیست که آیا هرگز باید آیاتی را به حاشیه برد، بلکه این است که آیا در این مورد خاص چنین کاری موجه است. حتی طرفداران سلسله‌مراتب می‌پذیرند که برخی بخش‌ها – از جمله بخش‌های طولانی‌تر – به متن اصلی تعلق ندارند. برای نمونه، داستان زنی که در حین زنا گرفتار شد (یوحنا 7:53-8:11) از این جمله است.⁴³ فرمان خاموش بودن زنان در کلیسا وجوه مشترک بسیاری با یوحنا 7:53-8:11 دارد که نشان می‌دهند آن نیز به متن تعلق ندارد.⁴⁴ برای این فرض که بخش مربوط به خاموشی زنان بعدها افزوده شده است، حتی شواهد روشن‌تری از داستان زن زناکار وجود دارد.⁴⁵ با توجه به همه این شواهد، چندان شگفت‌آور نیست که به گفته جوزف فیتزمایر (J. A. Fitzmyer) «اکثریت مفسران امروز» اول قرن‌تین 34:14-35 را افزوده‌ای متأخر می‌دانند. از جمله آنان منتقدان برجسته متن انجیلی مانند گوردون فی (Gordon Fee) هستند.⁴⁶

شاید پولس به‌راستی به کاتب خود دستور داده باشد که آیات 34-35 را در حاشیه بنویسد. در این صورت تناقض‌های میان این آیات و تعلیم او نشان می‌دهد: او احتمالاً این کار را کرد تا مضمون نبوت نادرستی را ثبت کند که در توبیخ‌های بلافاصله بعدی‌اش در آیات 36-37 در نظر داشت: «آیا کلام خدا از شما صادر شد؟» و «اگر کسی خود را نبی یا روحانی پندارد، بداند آنچه به شما می‌نویسم فرمان خداوند است». هر که متن را نوشته باشد و به هر دلیل: اول قرن‌تین 34:14-35 با احتمالی نزدیک به یقین نخست در حاشیه نوشته شد. و به احتمال بسیار زیاد افزوده‌ای متأخر از کسی جز پولس است. از این رو این قسمت پایه‌ای تردیدآمیز است برای اینکه سخن گفتن در کلیسا را بر زنان ممنوع کنیم.

3.5 نتیجه‌گیری

گفته‌های کتب مقدس دربارهٔ برابری مردان و زنان، و گفته‌ها دربارهٔ زنانی که خدا آنان را فراخوانده است تا در کنار مردان یا بر آنان اقتدار به کار ببرند، روشن و فراوان‌اند. کسی که بکوشد همهٔ آن‌ها را انکار کند، به انسانی می‌ماند که بهمنی او را فرا گرفته است و می‌اندیشد: «از هر تخته‌سنگ و هر گلولهٔ برف، یکی پس از دیگری، جاخلی خواهم داد. هیچ‌کدام به من نخواهد خورد.» از بهمن به‌عنوان یک کل نمی‌توان گریخت. به همین سان نمی‌توان از آنچه کتب مقدس در مجموع دربارهٔ جایگاه و اقتدار برابر خداداد مردان و زنان می‌گوید طفره رفت. کتاب مقدس هم به مردان و هم به زنان تعلیم می‌دهد که اقتدار را در فروتنی به کار ببرند، چنان‌که روح آنان را هدایت می‌کند و چنان‌که مسیح فرمان داده است. شواهد کتاب مقدس برای برابری مردان و زنان در زندگی کلیسا انکارناپذیرند. این برابری فقط در قسمت‌هایی که در بالا بررسی شد و صریحاً دربارهٔ زنان‌اند دیده نمی‌شود. بلکه در هر قسمت «یکدیگر» و عملاً در هر فرمان و هر تشویقی در کتاب مقدس جاری است. گفته‌ها و داستان‌های کتاب مقدس برای همهٔ ماست، و خدا می‌خواهد که ما از صمیم دل و بی‌هیچ قید و شرطی بر طبق آن‌ها زندگی کنیم – بی‌ترس از اینکه از مرزی ساختهٔ انسان برای نقش‌های جنسیتی بگذریم که با تعلیم کتاب مقدس بیگانه است.

دربارهٔ نویسنده

فیلیپ بی. پین (PHILIP B. PAYNE)، دکترای عهد جدید از دانشگاه کمبریج، به سبب پژوهش‌هایش در نقد متنی عهد جدید و دربارهٔ مَثَل‌های عیسی، و به سبب کتابش *Man and Woman, One in Christ* (Zondervan, 2009) شناخته شده است. او در رشتهٔ عهد جدید در این مؤسسه‌های آموزش عالی تدریس کرده است: University of Cambridge, Trinity Evangelical Divinity School, Gordon-Conwell, Fuller Seminary Northwest و Theological Seminary, Bethel Seminary.

4 کتاب‌های پیشنهادی

4.1 کتاب‌های آلمانی‌زبان

برخی از کتاب‌ها (در حال حاضر) فقط به صورت دست دوم یافت می‌شوند.

Bielefeld, Frauke. Die Sache mit der Rippe: Die himmlische Idee von den Geschlechtern. Asslar, 2007.

- Bushnell, Katharine C. Wach auf Eva! Erkenne die biblische Wahrheit von Gottes ursprünglicher christian@rvbeese.de und unveränderter Absicht der vollen Gleichstellung der Frau سفارش: christian@rvbeese.de
- David Joel Hamilton. Warum nicht! Frauen in christlich-kirchlichen و Cunningham, Loren Führungspositionen. Altensteig, 2014
- Pastorinnen: Aspekte zu einem aktuellen (ویراستاران). Wolfgang Heinrichs و Haubeck, Wilfrid Thema. Theologische Impulse. Witten: Bundes-Verlag, 2008
- Krüger, Hartmut. Frauen im Pietismus: Ihr Dienst – ihre Verantwortung – ihr Einfluss. Marburg: Francke, 2005
- Ronsdorf, Hans-Jörg. Frauen, vergebt uns! Was wir Männer wiedergutmachen müssen. Zur Rolle von Frau und Mann (ای زنان، ما را ببخشید! آنچه ما مردان باید جبران کنیم. درباره نقش زن و مرد). چاپ چهارم 2023. www.hans-joerg-ronsdorf.de
- Schirmacher, Thomas. Paulus im Kampf gegen den Schleier. Nürnberg: VTR, 2002
- Schmalenbach, Hanna-Maria. Frausein zur Ehre Gottes – im Kontext verschiedener Kulturen. Schwarzenfeld: Neufeld, 2007
- Wunderli, Armin. «Ihm gegenüber»: Gleichberechtigung in der Kirche und was die Bibel dazu (nicht) sagt. KSH.Digital, 2022

4.2 مقاله‌های آلمانی‌زبان

- «Die Frau soll Kontrolle über ihren Kopf ausüben (1Kor 11,10). Zum Jantsch, Torsten historischen, kulturellen und religiösen Hintergrund von 1Kor 11,2–16» صص. 97–144 در: Torsten Jantsch. Biblisch- ویراسته Frauen, Männer, Engel: Perspektiven zu 1Kor 11,2–16 Theologische Studien 152. Neukirchen-Vluyn: Neukirchener Verlag, 2015
- Reallexikon für Antike und از Herter, H. «Effeminatus». ستون‌های 620–650 در جلد 4 (1959) Christentum: Sachwörterbuch zur Auseinandersetzung des Christentums mit der antiken Welt. RAC. 31 جلد. Stuttgart: Anton Hiersemann, 1950–2021

4.3 کتاب‌های انگلیسی‌زبان

- Barr, Beth Allison. The Making of Biblical Womanhood: How the Subjugation of Women Became Gospel Truth. Grand Rapids, MI: Baker, 2021
- Bartlett, Andrew. Men and Women in Christ: Fresh Light from the Biblical Texts. London: Inter-Varsity, 2019
- Bird, Michael F. Bourgeois Babes, Bossy Wives, and Bobby Haircuts: A Case for Gender Equality in Ministry. Fresh Perspectives on Women in Ministry. Grand Rapids, MI: Zondervan, 2012

- Clouse, Bonnidell, and Robert G. Clouse, eds. *Women in Ministry: Four Views*. With contributions from Robert D. Culver, Susan Foh, Walter Liefeld & Alvera Mickelsen. Downers Grove, IL: InterVarsity, 1989
- Dale, Felicity. *The Black Swan Effect: A Response to Gender Hierarchy in the Church*. n.p.: Kingdom Heart, 2014
- Epp, Eldon Jay. *Junia: The First Woman Apostle*. Minneapolis, MN: Fortress, 2005
- Fee, Gordon D. *The First Epistle to the Corinthians*. NICNT. Grand Rapids, MI: Eerdmans, 1987, rev. ed. 2014
- Giles, Kevin. *Jesus and the Father: Modern Evangelicals Reinvent the Doctrine of the Trinity*. Grand Rapids, MI: Zondervan, 2006
- Gupta, Nijay K. *Tell Her Story: How Women Led, Taught, and Ministered in the Early Church*. Downers Grove, IL: InterVarsity, 2023
- Hill, Graham Joseph. *Holding Up Half the Sky: A Biblical Case for Women Leading and Teaching in the Church*. Eugene, OR: Cascade Books, 2020
- Lee, Dorothy A. *The Ministry of Women in the New Testament: Reclaiming the Biblical Vision for Church Leadership*. Grand Rapids, MI: Baker, 2021
- McKnight, Scot. *The Blue Parakeet: Rethinking How You Read the Bible*. 2nd ed. Grand Rapids, MI: Zondervan, 2018
- Mickelsen, Alvera, ed. *Women, Authority & the Bible*. Downers Grove, IL: InterVarsity, 1986
- Osiek, Carolyn and Margaret Y. MacDonald with Janet H. Tulloch. *A Woman's Place: House Churches in Earliest Christianity*. Minneapolis, MN: Fortress, 2006
- Peppiatt, Lucy. *Rediscovering Scripture's Vision for Women: Fresh Perspectives on Disputed Texts*. Downers Grove, IL: IVP Academic, 2019
- Peppiatt, Lucy. *Women and Worship at Corinth: Paul's Rhetorical Arguments in 1 Corinthians*. Eugene, OR: Cascade Books, 2015
- Payne, Philip B. *The Bible vs. Biblical Womanhood: How God's Word Consistently Affirms Gender Equality*. Grand Rapids, MI: Zondervan, 2023. 249 pages
- Payne, Philip B. *Man and Woman, One in Christ: An Exegetical and Theological Study of Paul's Letters*. Grand Rapids, MI: Zondervan, 2009. 511 pages
- Payne, Philip B., and Vince Huffaker. *Why Can't Women Do That? Breaking Down the Reasons Churches Put Men in Charge*. Boulder, CO: Vinati Press, 2021. 175 pages

Pierce, Ronald W., Cynthia Long Westfall, and Christa L. McKirland, eds. *Discovering Biblical Equality: Biblical, Theological, Cultural & Practical Perspectives*. 3rd ed. Downers Grove, IL: IVP Academic, 2021.

Williams, Terran. *How God Sees Women: The End of Patriarchy*. Cape Town, South Africa: Spiritual Bakery, 2022.

Witherington, Ben, III. *Women and the Genesis of Christianity*. Cambridge: Cambridge University Press, 1990.

Witt, William G. *Icons of Christ: A Biblical and Systematic Theology for Women's Ordination*. Waco, TX: Baylor University Press, 2020.

4.4 مقاله‌های انگلیسی‌زبان

Davids, Peter H. "A Silent Witness in Marriage." Pages 224–238 in *Discovering Biblical Equality: Complementarity Without Hierarchy*. Edited by Ronald W. Pierce and Rebecca Merrill Groothuis. Downers Grove, IL: InterVarsity, 2004.

Giles, Kevin. "The Genesis of Confusion: How 'Complementarians' Have Corrupted Communication." *Priscilla Papers* 29, 1 (2015): 22–29.

Hugenberger, Gordon P. "Women in Church Office: Hermeneutics or Exegesis? A Survey of Approaches to 1 Tim 2:8–15." *Journal of the Evangelical Theological Society* 35, 3 (September 1992): 341–360.

Kroeger, Catherine Clark. "The Classical Concept of *Head* as 'Source'." Pages 267–283 in Gretchen Gaebelein Hull, *Equal to Serve: Women and Men in the Church and Home*. Old Tappan, NJ: Revell, 1987.

Payne, Philip B. "1 Tim 2.12 and the Use of οὐδέ to Combine Two Elements to Express a Single Idea." *New Testament Studies* 54, 2 (2008): 235–253. https://www.pbpayne.com/wp-admin/Payne2008NTS-oude1Tim2_12.pdf

Payne, Philip B. "The Authenticity of the Parable of the Sower and its Interpretation." Pages 163–207 in *Gospel Perspectives: Studies of History and Tradition in the Four Gospels*. Edited by R. T. France and David Wenham. Sheffield: JSOT, 1980.

Payne, Philip B. "The Authenticity of the Parables of Jesus." Pages 329–344 in *Gospel Perspectives II*. Edited by R. T. France and David Wenham. Sheffield: JSOT, 1981.

Payne, Philip B. "A Critique of Thomas R. Schreiner's Review of Man and Woman, One in Christ." <https://www.pbpayne.com/a-critique-of-thomas-r-schreiners-review-of-man-and-woman-one-in-christ>

- Payne, Philip B. "Critique of Vaticanus Distigme-obelos Denials."
/https://www.pbpayne.com/critique-of-vaticanus-distigmeobelos-denials
- Payne, Philip B. "Fuldensis, Sigla for Variants in Vaticanus, and 1 Cor 14.34–5." *New Testament Studies* 41 (1995): 240–262. https://www.pbpayne.com/wp-admin/Payne1995NTSFuldensis.pdf
manuscript photographs https://www.pbpayne.com/wp-content/uploads/2023/03/Fuldensis-1-Cor-14-15-photoscaled.jpeg https://www.pbpayne.com/wp-content/uploads/2023/03/Vaticanus-1-Cor-14.33-36-Jn-7.52-8.12-13-photos-scaled.jpeg
- Payne, Philip B. "The Interpretation of 1 Timothy 2:11–15: A Surrejoinder." Pages 96–115 in Part II of *What Does the Scripture Teach About the Ordination of Women?* A study commissioned by the Committee on Ministerial Standing. Minneapolis, MN: The Evangelical Free Church of America, 1986. https://www.pbpayne.com/wp-content/uploads/2020/07/Payne-Moo-Surrejoinder-EFCA-Ministerial.pdf
- Payne, Philip B. "Is 1 Corinthians 14:34–35 a Marginal Comment or a Quotation? A Response to Kirk MacGregor." *Priscilla Papers* 33, 2 (Spring 2019): 24–30. https://www.pbpayne.com/wp-content/uploads/2021/10/Is-1-Cor-14.34-35-Marginal-Comment-or-Quotation.pdf
- Payne, Philip B. "Libertarian Women in Ephesus: A Response to Douglas J. Moo's Article, '1 Timothy 2:11–15: Meaning and Significance.'" *Trinity Journal* 2 (1981): 169–197
- Payne, Philip B. "Ms. 88 as Evidence for a Text Without 1 Cor 14.34–5." *New Testament Studies* 44 (1998): 152–158. https://www.pbpayne.com/wp-admin/Payne1998NTSMS88.pdf
- Payne, Philip B. "Οὐδέ Combining Two Elements to Convey a Single Idea and 1 Timothy 2:12: Further Insights." Pages 24–34 in *Missing Voices*. Minneapolis: CBE International, 2015. https://www.pbpayne.com/wp-content/uploads/2015/07/Payne-OUDE-CBE-ETS-final.pdf
- Payne, Philip B. "The Seeming Inconsistency of the Interpretation of the Parable of the Sower." *New Testament Studies* 26 (1979–1980): 564–568
- Payne, Philip B. "The Text-Critical Function of the Umlauts in Vaticanus, with Special Attention to 1 Corinthians 14.34–35: A Response to J. Edward Miller." *Journal for the Study of the New Testament* 27, 1 (2004): 105–112
- Payne, Philip B. "Vaticanus Distigme-obelos Symbols Marking Added Text Including 1 Corinthians 14.34–5." *New Testament Studies* 63, 4 (October 2017): 604–625. https://www.cambridge.org/core/journals/new-testament-studies/article/vaticanus-distigmeobelos-symbols-markingadded-text-including-1-corinthians-14345/A5FC01A6E14A2A1CF1F514A9BF93C581

- Payne, Philip B. "What About Headship? From Hierarchy to Equality." Pages 140–161, 226–232 in *Mutual by Design: A Better Model for Christian Marriage*. Edited by Elizabeth Beyer. Minneapolis: CBE International, 2017. <https://www.pbpayne.com/wp-content/uploads/2018/06/what-about-headship-ch7.pdf>
- Payne, Philip B. "What Does *Kephale* Mean in the New Testament? Response." Pages 118–132 in *Women, Authority & the Bible*. Edited by Alvera Mickelsen. Downers Grove, IL: InterVarsity, 1986.
- Payne, Philip B. "Wild Hair and Gender Equality in 1 Corinthians 11:2–16." *Priscilla Papers* 20, 3 (Summer 2006): 9–18. https://www.pbpayne.com/wp-admin/Payne2006PP1Cor11_2-16.pdf
- Payne, Philip B. and Paul Canart. "Distigmai Matching the Original Ink of *Codex Vaticanus*: Do They Mark the Location of Textual Variants?" Pages 199–226 in *Le manuscrit B de la Bible (Vaticanus graecus 1209): Introduction au fac-similé, Actes du Colloque de Genève (11 juin 2001), Contributions supplémentaires*. Edited by Patrick Andrist. Lausanne, Switzerland: Éditions du Zèbre, 2009. https://www.pbpayne.com/wp-content/uploads/2010/07/HTB07_199_226.pdf
- Payne, Philip B. and Paul Canart. "The Originality of Text-Critical Symbols in *Codex Vaticanus*." *Novum Testamentum* 42, 2 (2000): 105–113. https://www.pbpayne.com/wp-admin/Payne2000NovT-Vaticanus_umlauts_1Cor14_34-35.pdf
- Schmid, Ulrich. "Conceptualizing 'Scribal' Performances: Reader's Notes." Pages 49–64 in *The Textual History of the Greek New Testament: Changing Views in Contemporary Research*. Edited by Klaus Wachtel and Michael W. Holmes. Atlanta: SBL, 2011.
- Spencer, Aída Besançon. "Leadership of Women in Crete and Macedonia as a Model for the Church." *Priscilla Papers* 27, 4 (Autumn 2013): 5–15.
- Thompson, Cynthia L. "Hairstyles, Head-coverings, and St. Paul: Portraits from Roman Corinth." *Biblical Archaeologist* 51, 2 (June 1988): 99–115.
- «ای زنان، ما را ببخشید!» – آنچه ما مردان باید جبران کنیم.
- چاپ چهارم (ژوئیه 2023)، حدود 300 صفحه، جلد شومیز 13.80 یورو (به زبان آلمانی)، قابل سفارش در کتابفروشی‌ها با شابک ISBN 978-3-9820715-5-8 یا از نویسنده:
- www.hans-joerg-ronsdorf.de یا در اینجا: hj-ronsdorf@t-online.de

3. AUFLAGE

überarbeitet und
ergänzt

FRAUEN VERGEBT UNS

WAS WIR MÄNNER
WIEDERGUTMACHEN MÜSSEN.
ZUR ROLLE VON FRAU UND MANN
HANS-JÖRG RONSdorf

نسخه کوتاه کتاب «ای زنان، ما را ببخشید!» (چاپ سوم، 80 صفحه) به صورت جلد شومیز به بهای 3.80 یورو از نویسنده، و به صورت کتاب الکترونیکی Kindle در Amazon به بهای 2.90 یورو قابل تهیه است (به زبان آلمانی). اطلاعات بیشتر در www.hans-joerg-ronsdorf.de.

KURZ
VERSION

FRAUEN VERGEBT UNS

MANN UND FRAU IN EHE
UND GEMEINDE
KURZ. EINLEUCHTEND. HILFREICH.
HANS-JÖRG RONS DORF

کاترین سی. بوشنل (Katharine C. Bushnell) (1855–1946) خادمه شجاع و بااستعداد خدا بود که آیه «قوت هر چیز را دارم در مسیح که مرا تقویت می‌بخشد» را شعار زندگی خود ساخته بود. او پزشک، مبشر، سفیر صلیب، اصلاح‌گر، نویسنده و سخنران بود، و نیز دانشمندی درخشان و نوآور که به هفت زبان سخن می‌گفت و بر یونانی باستان و عبری تسلط داشت. بوشنل پزشکی را ترک کرد تا کاری را انجام دهد که آن را باز هم مهم‌تر می‌دانست، یعنی دگرگون کردن شرایط زندگی خفت‌بار انسان‌ها، با به عهده گرفتن نقشی پیشرو در Woman's Christian Temperance Union (WCTU)، اتحادیه مسیحی زنان برای پرهیز از الکل در جنبش زنان قرن نوزدهم. جایگاه کتاب مقدسی زنان برای بوشنل اهمیت بسیار داشت، زیرا به این نتیجه

رسید که ترجمه‌های نادرست مسئول به انقیاد درآمدن اجتماعی و روحانی زنان بوده‌اند. او در سال 1896 WCTU را ترک کرد تا سال‌های باقی‌مانده عمر خود را وقف نوشتن و انتقال این حقیقت کتاب مقدسی کند که قصد اصلی و تغییرناپذیر خدا برابری کامل زن است.

در کتاب‌فروشی‌ها یا از ناشر قابل تهیه است: christian@rvbeese.de

پی‌نوشت‌ها

1. Man and Woman, One in Christ: An Exegetical and Theological Study of Paul's Letters, 2009; Why Can't Women Do That? Breaking Down the Reasons Churches Put Men in Charge, 2021; The Bible vs. Biblical Womanhood: How God's Word Consistently Affirms Gender Equality, 2023 (نیز نگاه کنید به «کتاب‌های پیشنهادی»، ص. 46).
2. Vol 29, شماره 1, زمستان 2015.
3. قانون XI شورای لائودیکه در قرن چهارم. در دیگر منابع بیرون از کتاب مقدس نیز *presbytidas* به زنانی اشاره دارد که از مشایخ‌اند: در *اعمال متی* (28) که از آپوکریفاست، و در کتیبه‌هایی از قرن سوم و چهارم («Angelos Epiktous Presbytidos») و «مشایخ زن»، (*gynaikōn presbytidōn*). برنات جی. بروتن (Bernadette J. Brooten), *Women Leaders in the Ancient Synagogue: Inscriptional Evidence and Background Issues* (رهبران زن در کنیسه باستان: شواهد کتیبه‌ای و مسائل زمینه‌ای)، (BJS 36 (Atlanta: Scholars Press, 1982), صص. 41-46، شش کتیبه را نقل می‌کند که از مشایخ زن یاد می‌کنند، برای نمونه: «اینجا سارا اورا (Sara Ura)، از مشایخ، آرمیده است». این نمونه‌ها نشان می‌دهند که پولس می‌توانست به مشایخ زن اشاره کند و اینکه در آغاز تاریخ کلیسا مشایخ زن وجود داشتند. نیز مقایسه کنید با فیلیپ بی. پین (Philip B. Payne), *The Bible vs. Biblical Womanhood* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 2023), صص. 163-164.
4. "1" (1980) *Trinity Journal* 1 (1980) Timothy 2:11-15: Meaning and Significance", صص. 62-83.
5. فیلیپ بی. پین (Philip B. Payne), "1", (Philip B. Payne) *Libertarian Women in Ephesus: A Response to Douglas J. Moo's Article, '1'*, *Trinity Journal* 2 (1981) Timothy 2:11-15: Meaning and Significance", صص. 169-197.
6. یا برابری حقوق، هم‌رتبگی، هم‌ارزشی
7. فیلیپ بی. پین (Philip B. Payne), *Man and Woman, One in Christ* (Grand Rapids: Zondervan, 2009), صص. 41-54، ضعف تلاش‌هایی را نشان می‌دهد که می‌خواهند اقتدار مردانه را در پیدایش 1-3 بخوانند.
8. شانزده بار: خروج 18:4؛ تثنیه 33:7، 26، 29؛ مزامیر 20:2؛ 33:20؛ 70:5؛ 89:19؛ 115:9، 10، 11؛ 121:1؛ 2؛ 124:8؛ 146:5؛ هوشع 13:9. برای اطلاعات بیشتر درباره پیشینه این عبارت نگاه کنید به آیدا بی. اسپنسر (Aida B. Spencer), *Beyond the Curse: Women Called to Ministry* (Grand Rapids: Baker, 1985), صص. 23-29.
9. لودویگ کولر (Ludwig Koehler)، والتر باومگارتنر (Walter Baumgartner) و یوهان یاکوب اشتام (Johann Jakob Stamm), *Hebrew and Aramaic Lexicon of the Old Testament* (از این پس HALOT)، 5 جلد (Leiden: Brill, 1994-2000)، (1995) 2: صص. 811-812.
10. اشعیا 30:5؛ حزقیال 12:14؛ دانیال 11:34. اسپنسر، *Beyond the Curse*، صص. 23-29، جزئیات بیشتری ذکر می‌کند.
11. برخلاف ریموند سی. اورتلوند جونیور (Raymond C. Ortlund Jr.), «Die Gleichheit von Mann und Frau und Das Hauptsein des Mannes – 1. Mose 1-3» (Friedberg: 3L-Verlag, در)، (2008)، صص. 115-137 (به زبان آلمانی).
12. یا «رهبر، پیشوا، امیر ... افسر ... شهردار یک شهر ... درباری ... سرپرست خانواده ... شخص محترم ... صاحب‌منصب آیین عبادی ... کاهن اعظم ... ناظر ... رئیس ... رهبری که یهوه برای اسرائیل گماشته است» بر پایه HALOT 2:667-68. این واژه برای فرمانروایی شائول، داود و سلیمان بر اسرائیل به کار رفته است (اول سموئیل 9:16؛ 13:14؛ اول پادشاهان 1:35).
13. پین، *Man and Woman*، صص. 41-54، تلاش‌هایی را که می‌خواهند اقتدار مردانه را در آفرینش ببینند نقد می‌کند.
14. **هیچ چیز در کتاب پیدایش «نظم آفرینشی» را تعلیم نمی‌دهد که به مرد بر زن اقتدار بدهد.** خدا به انسان بر گیاهان و جانورانی که پیش‌تر آفریده شده بودند فرمانروایی داد. اینکه خدا رهبری را به کسی بسپارد که دیرتر زاده شده است، بارها تکرار می‌شود و با رسم خاور نزدیک باستان درباره حق نخست‌زادگی در تضاد است: اسحاق بر اسماعیل، یعقوب بر عیسو، یوسف بر برادران بزرگ‌ترش، موسی بر هارون، داود بر برادرانش و مانند این‌ها. وقتی پولس از این سخن می‌گوید که زن از مرد پدید آمده است (اول قرنتیان 11:8، 12 و به‌طور ضمنی در اول تیموتائوس 2:13)، این کار را می‌کند تا احترامی را نشان دهد که هر کس به سرچشمه خود بدهکار است، چه زن باشد چه مرد (اول قرنتیان 11:3، 12)؛ مقایسه کنید با پین، *Man and Woman*، صص. 113-139، 402-50.
15. جان پایپر (John Piper) و وین گرودم (Wayne Grudem), «Menschlichkeit, Verständlichkeit und Hoffnung - die Kontroverse und die Sache Christi», *Die Rolle von Mann und Frau*، صص. 493-520. اینجا ص. 502.
16. جورج دبلیو. نایت سوم (George W. Knight III) ادعا می‌کند که این «فرمانروایی به شیوه‌ای خودکامه و بی‌محبت» است (George W. Knight III), «Die Familie und die Gemeinde: Wie sollte biblisches Mannsein und Frausein in der Praxis aussehen?», در

- Rolle von Mann und Frau, صص. 417-432؛ پایپر و گرودم ادعا می‌کنند که این «فرمانروایی سقوط کرده» است و نه «ستر بودن» که خدا خواسته است» (Menschlichkeit)، ص. 502، و وین گرودم از «آن نوع فرمانروایی سختی که در پیدایش 3:16 به آن اشاره شده است» سخن می‌گوید (Evangelical Feminism and Biblical Truth [Sisters: Multnomah, 2004]، ص. 123، یادداشت 45؛ مقایسه کنید با صص. 40، 43). گرودم باید بداند که بدون شاهد واژگانی نمی‌توان این «فرمانروایی» را «سخت» نامید. زیرا دو صفحه پیش‌تر (ص. 38، یادداشت 27) خود به خطایی اعتراف می‌کند: او بدون شاهد واژگانی ادعا کرده بود که واژه دیگری از همین آیه به معنای «اشتیاقی خصمانه یا تهاجمی» است.
17. HALOT 2:647-48 و فرانسیس براون (Francis Brown)، اس. آر. درایور (S. R. Driver) و چارلز ای. بریگز (Charles A. Briggs)، A Hebrew and English Lexicon of the Old Testament (Oxford: Clarendon, 1906)، ص. 605.
18. برای مثال لایوان 18:3؛ 20:23؛ مزامیر 106:35.
19. نگاه کنید به ریچارد باکم (Richard Bauckham)، Gospel Women: Studies of the Named Women in the Gospels (Grand Rapids: Eerdmans, 2002).
20. اف. اف. بروس (F. F. Bruce)، The Acts of the Apostles: The Greek Text with Introduction and Commentary (Grand Rapids: Eerdmans, 1952)، ص. 296، یادآوری می‌کند که موعظه‌های شبه‌کلمنتی، یعقوب را «اسقفی اسقفان» و رئیس هم کلیسای اورشلیم و هم همه کلیساهایی که در هر جا به مشیت الهی به‌درستی بنیاد نهاده شده‌اند می‌نامند.
21. پولس رسول را کسی تعریف می‌کند که با مسیح برخاسته روبه‌رو شده است (اول قرنتیان 9:1؛ 15:8؛ غلاطیان 1:1، 17-15)، مأموریت اعلام انجیل را دریافت کرده است و زحمات و رنج‌های کار بشارتی را بر دوش می‌کشد (رومان 5:1-1؛ اول قرنتیان 1:1؛ 15:10؛ یونیا با پولس در زندان بود، رومیان 16:7). این کار ثمر می‌آورد (اول قرنتیان 9:1؛ 15:10) و با «علامات و معجزات و قوت» تأیید می‌شود (دوم قرنتیان 12:11-12). برخی ترجمه‌ها در رومیان 16:7 از آن نام مردانه «یونیا» (Junias) می‌سازند. اما شواهد با اکثریتی چشمگیر به سود نام زنانه «یونیا» (Junia) است. **همه شهادت‌های معتبر از هزاره نخست کلیسا یکصدا یونیا را زن می‌دانند.** نگاه کنید به پژوهش عالی الدون جی. اپ (Junia: The First Woman, (Eldon J. Epp) آپ (Apostle (Minneapolis: Fortress, 2005)، صص. 23-81.
22. واژه یونانی **prostatis** («سرپرست») از واژه‌های «در رتبه پیش از» و «ایستادن» ساخته شده است. همه معانی واژه‌های هم‌ریشه در عهد جدید که در اینجا ممکن است مورد نظر باشند، به رهبری مربوط‌اند. «به چیزی اهتمام داشتن» در تیتوس 3:8، 14 در اینجا صدق نمی‌کند. C. K. Barrett, The Epistle to the Romans (New York: Harper & Row, 1957)، ص. 283، با تفسیر آن به معنای «حامی» (Patron) مخالفت می‌کند، زیرا «فیبی نمی‌توانسته است با پولس در چنین رابطه‌ای بوده باشد (چون او آزاد زاده شده بود، اعمال رسولان 22:28).» عهد جدید، مانند ادبیات یونانی به‌طور کلی، معمولاً اندیشه «نیکوکار» یا کارهای او را با واژه‌های دیگری بیان می‌کند. این واژه‌ها از واژه‌های رایج یونانی برای «نیک» و «کار» ساخته شده‌اند. مقایسه کنید با لوقا 22:25؛ اعمال رسولان 4:9؛ 10:38؛ BDAG 405؛ LSJ 712؛ Payne, Man and Woman، صص. 62-63.
23. به‌ویژه بنگرید به Epp, Junia، صص. 23-44، 69-78، و Bauckham, Gospel Women، صص. 165-186.
24. در این باره بنگرید به Payne, Man and Woman، صص. 69-76.
25. Payne, Man and Woman، صص. 79-104، چهل و دو دلیل در یافت فرهنگی، تاریخی، الهیاتی و ادبی غلاطیان 3:28 برمی‌شمارد که نشان می‌دهند این متن را نباید از زندگی در کلیسا جدا کرد.
26. واژه‌نامه‌های معیار یونانی از ترجمه «مستقل» (که در برخی از کتاب مقدس‌ها به کار رفته است) پشتیبانی نمی‌کنند. «مستقل» همچنین تقابلی را که «با این حال» می‌طلبد بیان نمی‌کند. و استقلال چیزی نیست که به‌طور خاص «در خداوند» معتبر باشد.
27. بنگرید به Payne, Man and Woman، صص. 113-215 و Philip B. Payne، Wild Hair and Gender Equality in 1 Corinthians 11:2-16 (موی باز و برابری جنسیتی در اول قرنتیان 11:2-16)، Priscilla Papers 20، شماره 3 (تابستان 2006)، صص. 9-18.
28. Richard B. Hays, First Corinthians (Louisville: John Knox, 1997)، ص. 131.
29. حتی جورج نایت سوم (George W. Knight III)، که طرفدار سلسله‌مراتب است، با این موافق است؛ بنگرید به Ehemänner und Ehefrauen: Eine Parallele zu Christus und der Gemeinde – Epheser 5,21-33 und Kolosser 3,18-19 (شوهران و زنان: همتایی برای مسیح و کلیسا – افسسیان 5:21-33 و کولسیان 3:18-19)، در Die Rolle von Mann und Frau (به زبان آلمانی)، صص. 203-220.
30. Payne, Man and Woman، صص. 117-137، نشان می‌دهد که «سرچشمه» در یونانی یکی از معانی رایج «ستر» (kephale) بود، اما «اقتدار» یا «رهبر» نه.
31. Payne, Man and Woman، صص. 319-397، از درستی این ترجمه دفاع می‌کند.
32. A Greek-English Lexicon of the New Testament and Other Early Christian Literature، ویرایش سوم (BDAG).
33. Henry Scott Baldwin، «An Important Word: ὑποταγή in 1 Timothy 2:12»، در Women in the Church: An Analysis and Application of 1 Timothy 2:9-15 (ویراستاران: Andreas J. Köstenberger و Thomas R. Schreiner؛ ویرایش دوم؛ Grand Rapids: Baker, 2005)، صص. 49-51. **کهن‌ترین گواهی که در آن واژه 2:12 بی‌تردید به معنای «اعمال اقتدار» است، از حدود سال 370 میلادی است (باسیلیوس، نامه‌ها 69، سطر 45). در دوران پولس این واژه می‌توانست یا به معنای**

«سلطه داشتن» باشد یا به معنای «به خود بستن اقتداری» که به رسمیت شناخته یا واگذار نشده بود. **Payne, Man and Woman**, صص. 361-397، موارد کاربرد و معانی این فعل و کاربرد آن را در اول تیموتائوس 2:12 مستند می‌سازد.

Philip B. Payne, «1 Tim 2:12 and the Use of οὐδέ to Combine Two Elements to Express a Single Idea», NTS 54 (2008): صص. 253-255, و Philip B. Payne, «Oὐδέ Combining Two Elements to Convey a Single Idea: Further Insights», در Missing Voices: Broadening the discussion on men, women und ministry (Minneapolis: Christians for Biblical Equality, 2014), صص. 24-34.

35. برای نمونه، یوحنا زرین‌دهان (Chrysostomus)، موعظه دربارهٔ اول تیموتائوس 3:2؛ Grudem, Evangelical Feminism, ص. 80، که از یوسفوس (Josephus) و آثار ربانی نقل قول می‌کند. وین گرودم (Wayne Grudem) به درستی استدلال می‌کند که «مرد یک زن» برای این نیست که مردی مجرد (مانند عیسی یا پولس) را از اینکه یکی از مشایخ باشد کنار بگذارد. از این ناگزیر نتیجه می‌شود: «مرد یک زن» نمی‌تواند وصف همهٔ مشایخ باشد. این با ادعای گرودم (ص. 263، یادداشت 107) در تضاد است که «مرد یک زن» شرطی ضروری برای «هر» شماس است و از این رو زنان را کنار می‌گذارد. گرودم به اشتباه «هر» را می‌افزاید، با آنکه در متن یونانی اول تیموتائوس 3:12 چنین واژه‌ای وجود ندارد. Douglas J. Moo, «The Interpretation of 1 Timothy 2:11-15: A Rejoinder», TJ 2 NS (1981): صص. 198-222, 211، می‌پذیرد که «مرد یک زن» لزوماً «مردان یا زنان مجرد را از این منصب کنار نمی‌گذارد ... زیاده‌روی است اگر ادعا کنیم که این عبارت بی‌تردید زنان را کنار می‌گذارد». اما گفتهٔ بعدی او که «نشان می‌دهد پولس هنگام نوشتن مردان را در نظر داشت» فقط به یک معنا درست است: پولس در نظر داشت چندهمسران یا مردان بی‌وفا را کنار بگذارد. اما به این شرط نمی‌اندیشید که همهٔ ناظران باید مرد باشند. **Thomas R. Schreiner**, «Philip Payne on Familiar Ground: A Review of Philip B. Payne, Man and Woman, One in Christ: An Exegetical and Theological Study of Paul's Letters», *Journal of Biblical Manhood and Womanhood* (بهار 2010): صص. 33-46, 35، می‌پذیرد: «شرایط مشایخ در اول تیموتائوس 3:1-7 و تیتوس 1:6-9، از جمله این گفته که آنان باید مردان یک زن باشند، به خودی خود لزوماً مانع از آن نیست که زنان به عنوان مشایخ خدمت کنند».

36. هیچ چیز دیگری در این فهرست معنایی دوگانه ندارد. مقایسه کنید با **Payne, Man and Woman**, صص. 445-459.

37. برای نمونه با همان فاعل، «هر که» (**tis**)، مانند اینجا: مرقس 8:34؛ 9:35؛ لوقا 9:23؛ 26-14:25؛ یوحنا 7:37-38؛ 9:31؛ 11:10؛ 12:26؛ 26؛ 47؛ 14:23؛ رومیان 8:9؛ اول قرنتیان 15:3-12؛ 3:17؛ 5:11؛ 8:3؛ 10؛ 10:28؛ 25-14:24؛ دوم قرنتیان 10:7؛ غلاطیان 5:6-3؛ دوم تسالونیکیان 3:14؛ اول تیموتائوس 5:8؛ 5:6-3؛ دوم تیموتائوس 2:21؛ یعقوب 8:1-5؛ مکاشفه 3:20.

38. Gordon P. Hugenberger, «Women in Church Office: Hermeneutics or Exegesis? A Survey of Approaches to 1 Timothy 2:8-15», *JETS* 35 (1992): صص. 341-360, 360، یادداشت 78.

39. مقایسه کنید با Armin D. Baum, «Paul's Conflicting Statements on Female Public Speaking (1 Cor. 11:5) and Silence (1 Cor. 14:34-35): A New Suggestion», *Tyndale Bulletin* 65.2 (2014): صص. 252-271.

40. Gordon D. Fee, *The First Epistle to the Corinthians* (rev. ed.; NICNT; Grand Rapids: Eerdmans, 2014), ص. 699، از جمله آمبروزیاستر (Ambrosiaster)، در حدود سال 375 میلادی.

41. این کاربرد اصل بنیادینی در تعیین متن اصلی کتب مقدس است که به نخستین اصل بنگل (Bengel) معروف است. این اصل می‌گوید: «متنی که پیدایش همهٔ متن‌های دیگر را به بهترین شکل توضیح دهد، به احتمال بسیار زیاد متن اصلی است.» بنگرید به J. C. F. Steudel, ویراستار، *Gnomon of the New Testament* by John Albert Bengel (ترجمهٔ James Bandinel؛ چاپ مجدد Edinburgh: T. & T. Clark, 1858)، جلد 1، صص. 13-19.

42. در بیانیهٔ شیکاگو دربارهٔ خطانپذیری کتاب مقدس، مادهٔ 10، آمده است: «تأیید می‌کنیم که الهام، به معنای دقیق کلمه، فقط به متن دست‌نوشتهٔ اصلی کتب مقدس مربوط است، که به مشیت خدا می‌توان آن را با دقت بسیار از روی دست‌نوشته‌های موجود تعیین کرد. افزون بر این تأیید می‌کنیم که رونوشت‌ها و ترجمه‌های کتب مقدس تا آن اندازه کلام خدا هستند که اصل را به درستی بازتاب دهند.» به همین شکل در مادهٔ 6 آمده است: «تأیید می‌کنیم که تمامی کتب مقدس و همهٔ اجزای آن، تا خود کلمات متن اصلی، به الهام الهی داده شده است.» پس در اینجا الهام فقط برای کلمات اصلی تأیید می‌شود، نه برای افزوده‌های بعدی.

43. D. B. Wallace, «Reconsidering 'The Story of Jesus and the Adulteress Reconsidered'», NTS 39 (1993): صص. 290-296؛ D. A. Carson, *The Gospel according to John* (PNTC; Grand Rapids: Eerdmans, 1991), ص. 333، می‌نویسد: «آن [دست‌نوشته‌هایی] که آن را [یوحنا 7:53-8:11] در بر دارند، بسامد نسبتاً بالایی از گونه‌های متنی نشان می‌دهند. ... گوناگونی جایگاه‌ها، اصیل نبودن این آیات را تأیید می‌کند.» اما همین کارسون (Carson) به طور متناقض کاربرد همین اصول از سوی فی (Fee) دربارهٔ اول قرنتیان 14:34-35 را «ضعیف و گمانه‌زانه» می‌نامد: «Silent in the Churches»؛ *On the Role of Women in 1 Corinthians 14:33b-36*، در: *Recovering Biblical Manhood and Womanhood*, صص. 140-153، در اینجا ص. 142.

44. در هر دو متن برای نمونه این‌ها دیده می‌شود: گونه‌های متنی فراوان، جایگاه‌های متفاوت در دست‌نوشته‌ها، کاربرد واژگانی که برای نویسندهٔ کتاب غیرمعمول است، گسستی در رشتهٔ اندیشه یا موضوع، و نیز نشانه‌ها یا یادداشت‌های حاشیه‌ای که نشان می‌دهند کاتبان مشکلی متنی را تشخیص داده بودند. افزون بر این، مهم‌ترین دست‌نوشتهٔ عهد جدید، Codex Vaticanus (گدکس واتیکانوس)، در هر دو مورد نشانه‌ای برای گونه‌ای متنی دارد - درست در جایی که بخش مربوط آغاز می‌شود. **Payne, Man and Woman**, صص. 232-256، این ویژگی‌ها را توضیح می‌دهد.

45. این بخش واژه‌هایی از همین باب را به معنایی بیگانه و غیرپولسی به کار می‌برد. متن با هدف تعلیم در کلیسا در تضاد است. عبارت «چنان‌که شریعت نیز می‌گوید» با الهیات یا سبک پولس سازگار نیست. این متن گروهی اجتماعی ضعیف (زنان) را تابع

می‌سازد که پولس در جاهای دیگر از آن دفاع می‌کند. واژگان آن به واژگان متن متأخرتر اول تیموتائوس 15:2-11 شبیه است. در رساله اول قرنتیان فقط این آیات خطاب به کسانی «در کلیساها» است. افزون بر این، این بخش با انگیزه‌ای آشکار برای چنین افزوده‌ای سازگار است: خاموش ساختن زنان. Payne, Man and Woman، صص. 257-265، این ناهمخوانی‌ها را توضیح می‌دهد.

46. Kim Haines-Eitzen, *The Gendered*. ص. 500. Joseph A. Fitzmyer, *First Corinthians* (New Haven: Yale, 2008). Palimpsest: Women, Writing und Representation in Early Christianity (New York: Oxford, 2012)، ص. 62، این را درباره «تقریباً همه دانشمندان امروز» می‌گوید. دست‌کم شصت و دو پژوهش متنی استدلال می‌کنند که این افزوده‌ای متأخر است. مقایسه کنید با Payne, Man and Woman، صص. 226-227؛ دلایل آن در صص. 225-267، Fee, *First Corinthians*، صص. 780-792.